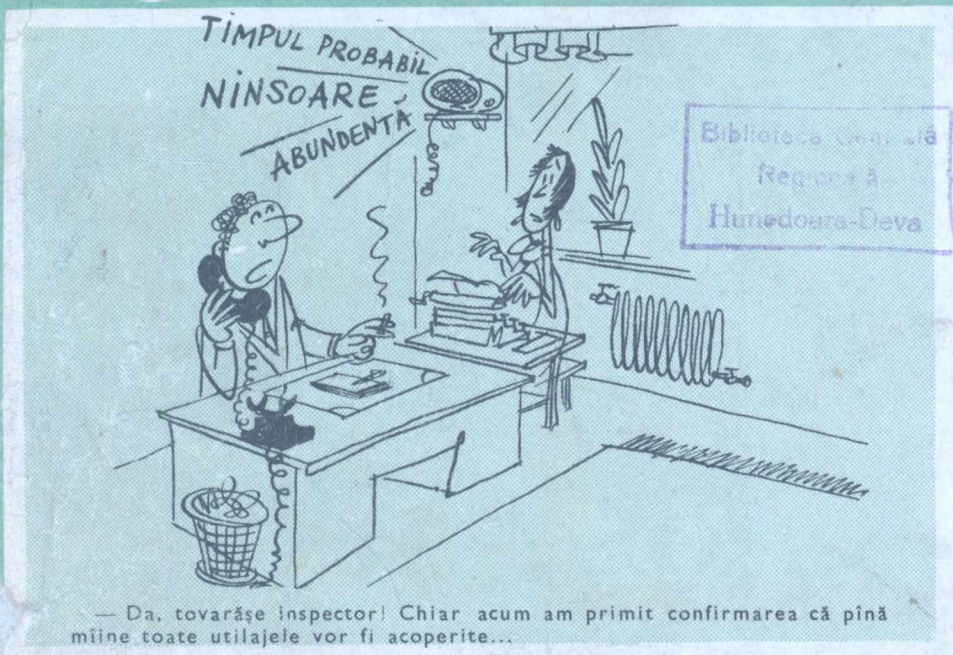

— Hai mai repede, tătucule!
Ce, așa te-am plimbat noi?!...

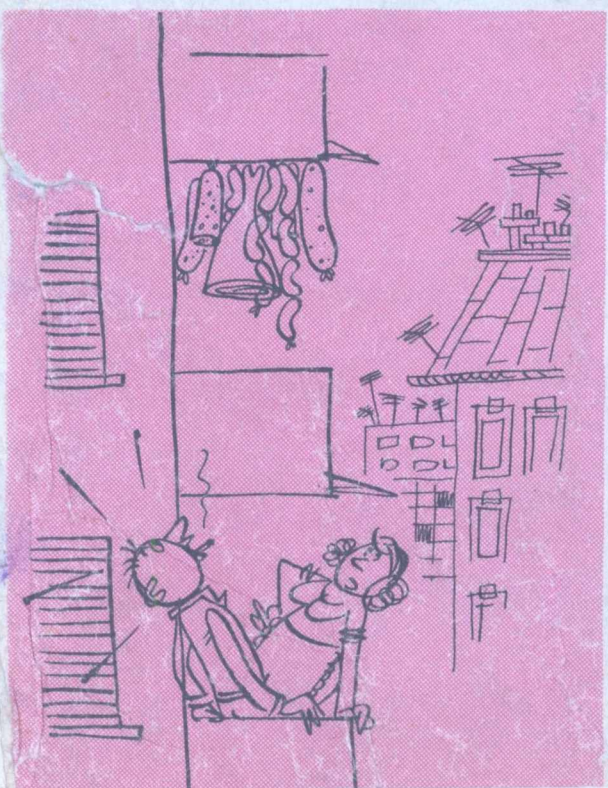

— Da, tovarășe inspector! Chiar acum am primit confirmarea că pînă
mîine toate utilajele vor fi acoperite...

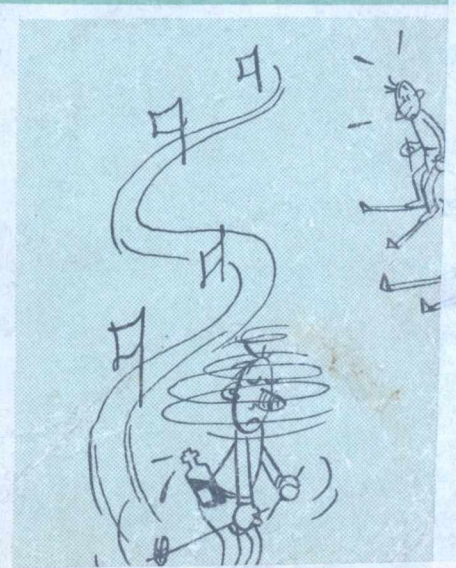

În unele G.A.C.-uri se neglijează
repararea la timp a grajdurilor

— Aici trebuie făcut ceva!...

I AR N A Ș I A L E E I

Găsiți

Unii practică o falsă combativitate, criticând lipsurile mai mărunte, neesențiale, ale celui vizat

SA PĂSTRĂM CURĂȚENIA LA LOCUL DE MUNCĂ!

— Deci, dumneata, tovarășe, nici după critica ce ți s-a făcut nu te îndrepti; dimpotrivă, continui să fumezi în timpul producției!

Desen de AVRAM ANTON

Soluția

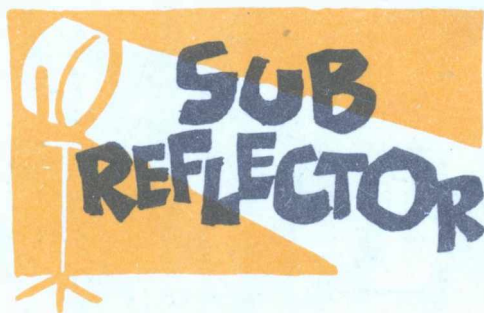
*Dacă-aș avea o singură idee
În ceasul ăsta de sterilitate
Vă jur c-aș scrie pe nerăsuflăte
Un lung poem sau chiar o epopee.*

*Da'-n bezna minții mele, din păcate,
Nu scapără nimic, nici o scintee,
Și parcă fantezia mi se-nclieie
În vași reminiscențe răsuflate.*

*Azi se-ncăpăținează să nu-mi vină
Nici cea mai simplă temă anodină
Dar am găsit ideea salvatoare:*

*Voi scrie, renunțând să vă amuz,
Vreo zece strofe slabe de picioare
În stil ermetie rebuso-confuz.*

MIRCEA PAVELESCU

Mic dicționar teatral

Uvertura: Bucată muzicală în timpul căreia publicul are posibilitatea să-și caute locurile.

De prin teatre

— Îl cunoști pe actorul R.?
— Da. E un tânăr foarte modest. Vorbește foarte modest de toți colegii lui.

— Maestre, ce se aude cu piesa de actualitate?

— Am terminat-o și acum o las patru ani ca să se așeze ideile.

— Ce temperament tumultuos are acest actor! Parcă e cascada Niagara. Bolborosește toate cuvintele.

— Ce-a pățit actorul P.?
— E acuzat de crimă. Își omoară toate personajele.

VICTOR EFTIMI

Teleor: Iată un nume care nu spune prea mult cititorilor de azi. Autor de schițe viii dialogate, de epigrame nu odată scâpărătoare, colaborator ocazional la felurite publicații, unele serioase, altele simple foi efemere, autor al volumului de proză cuprinzând pagini din viața mahalalei, schițe în geaul „Momentelor” lui Caragiale, „Scene și portrete”, al culegerii de poezii „Realiste”, D. Teleor merită să fie scos din uitarea care s-a lăsat pe unii publiciști de-acum 50—60 de ani, oameni care au fost prieteni cu marii noștri scriitori de pe-atunci, cu I. L. Caragiale, Macedonschi, Vlahuță, Delavrancea.

Desigur, ca atîția publiciști care au trăit în vremea corifeilor literaturii românești, D. Teleor n-a avut personalitatea acestora, talentul excepțional care să-l impună contemporanilor și urmașilor, disciplina care fortifică darurile unui om al condeiului, continuitatea în muncă, progresul ce se vâdește cu fiecare lucrare nouă. Dar acești scriitori minori au adus nota lor de originalitate, au risipit lirism și umor, fantezie și vervă, contribuind cu scrisul lor la îmbogățirea, la diversitatea unei literaturi în plină formație, avîndu-și cititorii și admiratorii proprii, locul lor modest în marea amfiteatru al Parnasului.

Peisajul nu e făcut numai din culmi. Colinele din vale își au farmecul lor. De acolo, priveliștea e mai potolită. Orizontul e mai puțin vast, dar mai familiar. Nu toate zburătoarele sînt obligate să fie acvile.

Originar din județul Teleorman (de unde și-a adoptat și pseudonimul Teleor), Dem Constantinescu a început prin a scrie versuri, pe care Al. Macedonschi, în marea lui generozitate și dragoste pentru începători, le-a tipărit în „Literatorul”.

Într-o biografie a autorului „Noptilor” ar trebui cuprinse și numele atîtor poeți lansați de el, unii deveniți celebri mai tîrziu.

Cum vor fi fost poeziile de debut ale lui Dem Constantinescu-Teleor? Cine mai ar vreme să răsfoiască „Literatorul” de odinioară?

— E un regizor foarte modest. Și are de Comunicări

Atențiune! Ședința în care trebuia să se discută promovarea tineretului din teatrul nostru se amînă pentru stagiunea viitoare.

Regizorul X a adus un nou curint la teatru. Repetă cu geamurile și ușile deschise.

— Cînd iese băiatul ăsta la rampă duduie scena. În fiecare seară are cîte o cădere.

— Este o neglijență de neiertat. Ați luat în calcul recuzita la actul III. În dreptul scaunului directorului ați pus placarda „Rău”.

— Regizorul vostru tot n-a ieșit la public.
— Mai are două luni.
— Vă dă indicații interesante cînd regizorul tăce?
— Tăce ce tăce și pe urmă iar nu spune nimic.

MIRCEA ST
actor

Aminții

D. TELEOR

ră și să caute firul de aur ce va fi licărind în strofele lui și ale altora, acoperite de praful bibliotecilor?

Care va fi fost chipul adolescentului ce escalada, încrezător în steaua lui polară, înălțimile piscului cu muze?

L-am cunoscut în ultimii lui ani de viață și nu-l văd sub înfățișarea visătorului palid, cu plete lungi, cum ne închipuim, de obicei, pe tinerii poeți.

Era, la bătrînețe, Teleor, un om scund, rubicond, cu pomeții obrazilor pîrguiți într-un permanent suris. Cam neglijent ca aparență, cu mici manii, cu mari privațiuni, dar hazliu totdeauna... Era sărac și singur, ducînd într-un suris, dacă nu într-un hohot de ris, o viață mizeră, bătînd bodegile sordide de pe strada Academiei, unde cite un chefliu generos se îndura să-i plătească un pahar de vin înecat în sifon. Nu trecuseră ani mulți de cînd alți doi boemi, Iuliu Cezar Săvescu și Ștefan Petică, își scupau plămîni în cafenea la Fialcovechi și la Kübler. Aeeștia erau slabi, îngindurați, prototipul poetului famelic.

Teleor, dimpotrivă, era rubicond, dădea impresia de sănătate și de voie bună. Dar acest aspect optimist nu l-a împiedicat să moară la spital, după datina sacrosantă care urmărea pe boemii de odinioară.

Se pare că-n tinerețe și-n plină bărbăție, viața-i surisese. Avea un cămin, o soție vrednică, ce-l îngrijea ca pe un copil. Era funcționar la Ministerul Cultelor. Cîștiga uneori și cu scrisul, avînd și o mică gloriolă de publicist bucureștean, luat în seamă pentru talentul său multiplu de poet și prozator, temut pentru articolașele și epigramele-i mușcătoare.

Teleor era poreclit „tața“, din pricina unei anumite familiarități, ca să nu spun a unei vulgarități de periferie, cu care și dădea drumul gurii.

Într-o caricatură „Tața cu picățele“, Jiquidî îl înfățișase sub chipul unei mahalagioaice pîntecoase, cu picățele albastre pe camisolul alb.

Dar bietul Teleor, la sfîrșitul vieții, nu mai era omul jovial de altădată, care bătea podul Mogoșoaiei, cafenelele, redacțiile și gerăriile, oprind pe cunoscuți și pe necunoscuți, stînd cu ei de vorbă, făcînd haz,

rizînd cu hohot pe seama a cite unui confrate sau a unui om politic.

Un vechi prieten, ajuns superior al său la Ministerul Cultelor, l-a silit să-și părăsească slujba, lăsîndu-l pe drumuri. Din ce să trăiască? Gazetăria literară nu-și hrănea omul, colaborările îi erau refuzate. Mai avu Teleor și nenorocirea să-și piardă soția devotată și iată-l vagabondînd într-un oraș care-i devenea tot mai străin, într-o lume de care viața îl despărțea în fiecare zi. Aspectul său neingrijit îl înstrăina și mai mult de oamenii vechi și noi ai cetății lui Bucur.

Pe lîngă multe metehne, îl mai pâlise și mania bolilor care se iau, teama de microbi. Evita să dea mîna. Pe stradă umbla preocupat, încruntat. Prin circiumi și birturi ședea ursuz, la cite un colț de masă, și nu se lumina la față decît atunci cînd se ivea cite un cunoscut care să-i plătească o consumație. Atunci, spontan redevenea mucalitul Teleor, întîrziata „tața“. Afecta o veselie de ocazie, artificială. Stigmatete bătrîneții și ale mizeriei contrastau sinistru cu fosta lui zburdălnicie. Părul și mustața lăsată îi încărunțiseră. Uneori îi năzărea să se cănească și-și năclăia părul argintiu în tonuri roșcovane. Vopseaua i se prelingea pe obraz, îi îndurera ochii. Își purta sinistra cochetărie prin Cișmigiu, unde l-am văzut ultima oară. Nu știa nimeni unde doarme, de ce se cănește, de ce se teme de microbi.

Acest pătrunzător observator al vieții care, în schițele lui ușoare, aducea spirit de observație, vervă, un dialog sprinten și multă ironie, nu-și vedea propriile-i metehne. Creator de tipuri caricaturale, devenise el însuși în ultima vreme o personalitate oarecum caricaturală.

La ultimele noastre întîlniri, m-a întrebat unde mi-am cumpărat jobenu), ca să-și ia și el unul. N-avea, desigur, intenția să-și ia „știlindru“, ci voia, poate, să mă măgulească sau să mă ironizeze. Apoi mi-a spus o glumă pe care o repeta mereu, de citeva zile, cui voia să-l asculte:

— De ce stă barza într-un picior?

— Fiindcă dacă-l ridică și pe ăla, cade!

D. Teleor a fost o pitorescă figură bucureșteană, unul dintre umoriștii noștri înzestrați. I se cuvine, din cînd în cînd, o aducere aminte...

Aquarela de sezon

Vîntul cuibărit în stuh
ca un urs se scutură
creanga, albă ciutură
se ridică în văzduh.

Ninge-neet, parcă a joacă
așternînd covor de seamă
peste recea vremei vama
trece-o orăbie posucă.

Parcul trist, oștează-n sine
indignat că-i părăsit.
Cîte-un ins trece grăbit
pe sub bolți diamantine

Eros cu o șubă-n spate
de zăpadă fumurie
tremură ca o piștie
cu săgețile-nghetate.

— Unde-s cei îndrăgostiți;
unde-s șticii și studenții?
Șipă lacul cu pretenții
în spre plopii troienii.

— Unde ni-s pensionarii?
plîng și băncile-n prim plan.
— Ne-au uitat oare școlarii?
spune trist un tobogan.

Rîd în grup stăncuțe — patru
dînd din aripi știutoare:
— Dacă au televizoare
și abonament la teatru...

Fac excursii iarna toată;
au cămine culturale,
film, serate muzicale;
nu mai e ca altă dată.

— Ei, de-i veselie-n țară —
spune parcul: — N-are rost
să mă lingui ca un prost —
îi aștept la primăvară!

RODICA T. FLORE

PAȚANIILE
LUI PĂȚITU

1

GROSU

INSTANTANE BUCUREȘTENE

MĂRUNȚIȘURI • MĂRUNȚIȘURI

Stam încolonați frumos și așteptam să intrăm în magazin. Unul rivnește doisprezece nasturi, altul o pastă de dinți, al treilea o panglică de culoarea căpșunelor cu smintină... În total, sintem douăzeci și șase.

Douăzeci și șase de oameni, bărbați și femei de cele mai felurite vârste și temperamente: șirul începe din odaia mică a stabilimentului „Parfumerie și mercerie” din Piața Kogălniceanu și șerpuieste pe trotuar.

Pină apucă a trece pragul, cite unul, furat de priveliștea boabelor murii ale strugurilor din vitrina alăturată, fuge să-și ia un kil. Mai trece și pe la „Răcoritoare” — după o calea fierbinte, și pe la debit, pentru o revistă. O citim și ceilalți peste umărul lui, blestemându-l în gând când întoarce fila prea repede și turbușonându-ne gurile când ține publicația strîmbă.

Dinăuntru, peisajul e în unghi drept: un perete e ațe și bumbi, celălalt — miresme și pomezii. Vinzătoarea dă marfa, ia banii și aleargă sprintenă ca o codobatură de la un raion la altul.

— Șase lei săpunul... Nu vă numărați singură copcile, vă rog... Lină portocalie avem, galbenă ne vine marți... Dați-mi douăzeci și trei de bani mărunți... De ce nu vă place rujul?... Mai gros e pentru jartiere... n-o să vă zgirie, nu vă temeți...

— Cine să mă zgirie? Elasticul?

— Nu vorbeam cu dumneavoastră, ci eu dumneaei, cu spelcile de cap.

Cel cu revista a terminat cuvintele încruciate și acum și-o împătorește în șaisprezece — pesemne că nu i-a ieșit jocul.

— Vă rog, aveți nevoie de vreun cuvînt necunoscut?

Și bătrînelul își și pune hulușele ochelariilor pe după urechi.

— Ei, de asta îmi arde mie? Dumneata nu vezi că-s nervos? Patruzeci de minute pentru o lavandă...

Ochelarii reintră iute în tocul de piele. — De ce stăm atîta, tovarășă? — se zbirlește nervosul. Lipsește cumva ața? Nu sînt lame? Ori ce?

— Avem de toate, nu vă supărați, dar aici sînt de fapt două magazine, nu unul, și n-au decît o singură vinzătoare care-i și casieră, mă vedeți, nu?

— Păi să fie un singur comerț, ori două vinzătoare. Ce? E atît de complicat?

— Eu am zis că nu, dar dacă O.C.L.-ul...

— De cînd ai zis?

— De un an.

Nervosul uită de lavandă și iese furios împrăștiind șirul răbdător, ca să-și facă loc.

— Aoleu, să știi că drept la ăia se duce și-i mîinică...

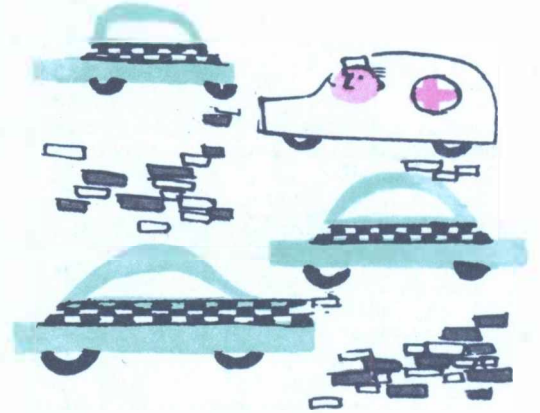
— Chiar să știi, ai nimerit-o: e șeful lor; îl eunosc eu...

...Dar de-atunci a mai trecut un an!

MOLIMA ÎN MAȘINI

Așa, cam pe la cinci și jumătate, spre seară, dă o molimă într-un număr destul de important de taxiuri bucureștene, un fel de paralizie care le întepenește în stații sau pe unde se află în acel ceas. Întîi am crezut că din cauza climei, adică ziua fiind totuși mai caldă și seara mai rece, motoarele, transpirate, ar trage oarecare neprielnică reveneală dinspre pămînt și s-ar hiba. Pe urmă am înțeles că problema trebuie deslușită din altă latură.

M-am apropiat de această latură alaltăieri, în timp ce mă repezeam spre o Volgă albatră cu pătrățele albe. Mașina stătea, aparatul arăta „liber”, radio-ul cînta învăliitor „Te caut” și șoferul juca rișca la bordură cu colegii de la volanele celorlalate două vehicule aflătoare în stație. La drept vorbind, nu l-am descoperit ca atare, decît după ce-am făcut cîteva strigări zadarnice și am apăsat pe claxon, închipuindu-mi-l pe om

rătăcit departe. Unul din cei trei m-a injurat colorat din apropiere și atunci de abia am dedus că e chiar persoana în chestie.

— Nu merge? — l-am întrebat.

Mi-a făcut semn din deget că nu.

— E defectă?

Alt semn.

— Și cealaltă?

Nu, nici cealaltă nu erau defecte dar nici nu umblau.

— N-au venit schimburile — a zis altul într-un tîrziu, căscînd spre copacii din prăjmă. La șase trebuie să vină schimburile.

Pină să se facă șase mai trebuiau încă douăzeci și cinci de minute. Le-am și arătat, spre dovadă, ceasornicul de la încheietură.

— Da, dar cine știe unde dracu' vrei să te duc — m-a lămurit, binevoitor șoferul primei mașini — ori eu nu pot să umblu brambura cînd vine schimbul.

Am așteptat deci schimbul.

La șase și zece a venit schimbul. M-am urecat în mașină. Șoferul cel vechi a început a preda gospodărește socotelile și gologanii încasați, celui proaspăt. Cel nou venit i-a povestit cestuilalt o întîmplare fantastică despre o căruță cu trei cai care a intrat într-un autobuz de Oltenița, obligînd tramvaiul patru să iasă de pe linie și să oprească tocmai în parcul de cultură și odihnă. Pe mine mă considera ca un fel de valiză uitată pe bancheta din spate și de abia la șase și douăzeci și cinci, cînd și-au luat, afabili, rămas bun, am fost întrebat dacă mai dorește să mă călătoresc undeva...

Cam așa stau lucrurile în cam fiecare amurg în unele stații (de pildă cea din Piața Sf. Gheorghe). Taxiurile rămîn paralizate între cincisprezece și cincizeci de minute, insensibile la semn ori la strigăt, la fluier ori la vorbă dulce.

... Nu-i păcat, bre, Getaxule? Hai?

CURĂȚENIA ÎN GRAJDURI

— Vreți să vă arăt vaca pe care o îngrijesc eu?... Imediat!

Desen de C. CRĂCIUN

TEATRU LA DOMICILIU

PROLOG

CONFERENȚIARUL (apare în fața cortinei, purtând o cravată nouă și cu sergentul zece, conform unui „banc” făcut de un coleg, înainte de intrarea în scenă. Tușește ușor, și se înclină, adinc și surizător mulțumind unor aplauze care nu s-au produs, apoi își aranjează atît nodul de la cravată, cît și pe cel din gît): Iubiți spectatori!

Acțiunea piesei care urmează s-a petrecut în anul 1961, în orașul Sibiu, în următoarele condițiuni:

Secțiunea financiară a Sfatului popular al orașului regional mai sus numit, a primit de la Întreprinderea de construcții forestiere Cluj, un debit din imputații, în sumă de 215,85 lei pe numele Adam Gheorghe, domiciliat în Sibiu, strada G-ral Magheru 7. Imediat, un inspector de sector, a fost trimis la fața locului, pentru urmărirea debitorului, drept care începe

ACTUL I

(conferențiarul se retrage, cortina se ridică și inspectorul de sector se oprește la adresa indicată și bate în poartă tare ca în toba în care bătea mătusa Dobra, să se audă la Craiova.

La subțioară, inspectorul are o servietă doldora de scripte, în mînă, o adresă învințită de stampile și în ochi două virfuri de pumnale date recent la toală)

O bătrînică din curte, îi iese — încelinel — în întîmpinare.

INSPECTORUL (cu timbru fiscal la voce): Ascultă babo! Aicea stă tovarășul Adam?

BĂTRÎNICA (făcînd mîna, melle la ureche): Ai?

INSPECTORUL: Tovarășul Adam, aicea stă?

BĂTRÎNICA: Cinee?

INSPECTORUL: Tovarășul Adam. Ori ești surdă?

BĂTRÎNICA (mîndră): Sînt... Da' să nu mă faci pe mine babă, că dau drumu' la ciine de-ți face praf mușamaua aia de la subțioară că-i place șoricu'...

INSPECTORUL: Eu te-am întrebat destul de frumos (zbiară) dacă aicea stă tovarășul Adam Gheorghe?

BĂTRÎNICA: Aicea stă, dar s-a mutat...

INSPECTORUL: Unde?

BĂTRÎNICA: Cu tat-s-o!

INSPECTORUL: Și tat-s-o unde s-a mutat?

BĂTRÎNICA: La nevastă-sa, că i-a rămas casa... de la...

INSPECTORUL: Bine bine... dar nu știi unde? La ce adresă?

BĂTRÎNICA: Ba știi, dar am uitat.

INSPECTORUL: Și cînd s-a mutat?

BĂTRÎNICA: Păiii... în ziua cînd a plecat de-aici...

INSPECTORUL: (își dă pătăria pe ceafă cu un bobirnac scăpat printre degete ca un simbur de cireasă pietroasă și injurînd pornește spre casa vecină unde află că numitul Adam s-a mutat în altă stradă).

CONFERENȚIARUL

(apărînd în fața cortinei care se închide)

Or, cum strada aceasta nu se afla în sectorul inspectorului cu bătrînica surdă, „problema” lui Adam, a fost trecută — cu scripte și stampile — altui inspector de resort. Ne aflăm deci în fața noii locuințe a urmăritului.

ACTUL II

INSPECTORUL II (se oprește la poarta pe care un moș tocmai se pregătește să iasă): Bună ziua, moșule...

MOȘUL: Ai?

INSPECTORUL II: Ce să am?

MOȘUL: Ceas? N-aaaam, taică...

INSPECTORUL II (vorbind mai tare): Ia spune! Aicea stă un tovarăș căruia îi zice...

MOȘUL (a priceput): Zece, zece... Mai mult nu e ... că eu cunosc după soare...

INSPECTORUL II (zbiară) Eu te-ntreb dacă aicea stă tovarășul Adam?

BABA (se apropie. E nevasta moșului. O băbușă vioaie și prepusă pe taifas): Aicea, aicea stă, tovarășe! Dar spune-mi mie ce dorești că, moșul meu, e cam deranjat de urechi. Aude numai cînd tună și-atunci crede că bate cineva la ușă.

INSPECTORUL II: Caut pe tovarășul Adam Gheorghe.

BABA: Aaaa! Pe Gheorghită îl cauți? Nu pe tat-s-o, pe Ștefan?

INSPECTORUL II: Nu! Pe Gheorghe îl caut.

BABA: Nu. e acasă, maică...

INSPECTORUL II: Da' unde?

BABA: La grădiniță.

INSPECTORUL II: Are grădina de zarzavat?

BABA: Nuuu... de copiii.

INSPECTORUL II: Dar cîți copii are?

BABA: Păiii... Știu eu. O fi vreo 60-70 cu toții!... Că, grădinița de copii, e mare...

INSPECTORUL II (lumina a giorno): Da, da, da, înțeleg... și Adam Gheorghe, ce face acolo?

BABA: Se joacă cu copiii, ce să

facă? Că la ceasul ăsta au recreație.

INSPECTORUL II: Îi plac așa de mult copiii?

BABA: Ehe! De-ar fi după el, numai între copii ar sta. Nici n-ar mai da pe-acasă.

INSPECTORUL II: Dar, de fapt, ce serviciu are el la școală?

BABA (rizînd): E, și 'mnea! Ce serviciu să aibă? Învăță, dee...

INSPECTORUL II: E învățător?

BABA: Daaa... Și învață foarte bine, că e deștept foc...

INSPECTORUL II: Știți cumva ce salariu are?

BABA: Ea! Te miri ce și mai nimic... Are și el cu ce-l salarizează tat-s-o, dimineața cînd pleacă la grădiniță. Că nu prea îi dă, fiindcă bea banii...

INSPECTORUL II: Bea?

BABA: De zvîntă!... O sută de sucuri să-i dai și tot ar mai bea... Și e și bătaș... Ieri a spart două capete, un geam și-o minge de fulbot de-ăla.

INSPECTORUL II: (o privește atenți începe să între la bănuială)

BABA: Tocmai că tat-s-o i-a făgăduit că, dacă iese bine și cu purtarea, îi cumpără o trotiletă.

INSPECTORUL II (urmărindu-și bănuiala): Ce să facă cu ea?

BABA: Să se 'mplimbe pe stradă!

INSPECTORUL II: Aha! Mda! (e convins că buba e făcînită. „Sonată” cum spun ei, la birou. De aceea, schimbă macazul) Ascultă, mătusă! D-ta știi carte?

BABA: Știu.

INSPECTORUL II: Atuncea, uite, îți las hirtia asta d-tale, imi semnezi colea de primire și cum vine acasă Adam i-o dai lui, în mînă.

BABA: Bine, maică! (semnează unde îi arată inspectorul și primește hirtia pe care o bagă în sin)

INSPECTORUL II: Bagă de seamă să nu cumva s-o pierzi, că e ceva foarte important. E o chestie de bani.

BABA (făcînd ochii mari): Să ia?

INSPECTORUL II: Nu! să dea...

BABA: Păi de unde necuratu' să dea el bani?

INSPECTORUL II: Cum a știut să ia, să știe să și dea înapoi.

BABA (înmărmurită): Dar ce-a făcut, păcatele mele?

INSPECTORUL II: Scrie acolo, pe hirtie...

BABA: Și de unde a putut el să ia bani?

INSPECTORUL II: De la întreprinderea unde a lucrat, la Cluj... cînd a fost angajat.

BABA: A lucrat Gheorghită, la Întreprindere, în Cluj?

INSPECTORUL II: Da... Și cînd a plecat de-acolo, n-a predat niște cazmale și lopeți în valoare de cîteva sute de lei...

BABA (se uită lung la inspector și o prinde o bănuială): Se vede treaba, tovarășe, c-ai luat-o cu

(Urmare în pag. 15)

POVESTIRI VÎNĂTOREȘTI

Prietenului A. B.

Vînătoru-i jericit:

Azi în plin a nimerit!
Nimeni n-are să mai spuie
Cum că hun lîntuș el nu e.
A-mpușcat șapte becafe,
Patru giște și cinci rate.
Ba, ca vînător de preț.
A dat galu și-un mistrel...
Rar recoltă-asa bogată!
S-o mai numere odată!
Dar cînd fu la numărul...
... S-a trezit căzul din pat...

Vînătorul stă la pîndă
Cu privirea lui flămîndă.
Camuflat printre copaci
Și c-un deget pe trăgaci...
Turturele vin în stol,
Gunguresc și dau ocol,
Iar acum s-au așezat
Pe un măr cu rod bogat...
„Pif-puf-puf!” și „Pif-paf-puf!”
I-auzi, cad grămada; buț!
Vînătoru-n gînd socoate
Că le-a nimerit pe toate,
Dar constată plin de fîere
C-a vînat doar șapte mere...

È vreunul să nu știe
Fabula cu vulpea-n vie?
Cum în fabulă e scris,
Vînătorul s-a decis
Ca pe vulpe s-o momească,
Struguri mulți să pregătească,
Boabe dulci de razachie
Cu pielita aurie...
Să nu spună c-au fost acri,
Ca și zimbelele soacrii...
Iată și cumătra vulpe,
Coadă-și poartă între pulpe.
Dar cînd strugurii-i zărește
S-a pornit pe ris vulpește:

— Vînătorule vestit,
Fabulistul a greșit:
Strugure în viața mea
N-am mineat și n-oi mînce:
Iar în vie la vecini
Am cătat niște găini...
Bune glume faci mata...
Hahaha și hahaha!
De atîta hohotit
Cică vulpea a plesnit.
Vînătoru-atunci frumos
A vînat-o de pe jos...

ȘTEFAN TITA

Optimism

— Și cum se intitulează compoziția, maestre?
— Brigadieră de câmp.

Desen de A. LUCACI

*Ciocănitorea de pe-acum,
prin câmpurile nichelate,
parazăpezile cu pliscul
le controlează-n șir pe toate,
notînd pe grilele de nea:
„Ne batem pentru calitate“.*

*Ianuarie nu mă mai sperie
cu geru-i aspru ca o perie,
nici cu zăpada-i cît de deasă,
în orice fulg
eu văd un bob
din holda verii viitoare
care
va undui, largă mătasă
din vâlul iernii de mireasă...*

*Ba chiar și-n frigul hibernal
aud sub stratul auster
de gheață, nesfîrșit cristal,
cum se înalță către cer
și incolțesc, zoriți, puzderii
— mai albi ca-n zboruri porumbei —
dinții de lapte-ai primăverii;
Ghiociei,
ghiociei...*

I. A V I A N

NOVA EPOPEE

Numeroase și diferite au toată în decursul veacurilor pricinile aducătoare de dușmăni, lupte sau războaie, spre satisfacția mercenarilor hrăpăreți care primeau solde grase și spre disperarea școlărilor care trebuiau să memoreze toate aceste istorii. Cîte sute de 3 și de 4 n-au curs de pe urma dragostei lui Paris pentru frumoasa Elena; cîte corigențe n-a adus pe lume slăvitul Cezar și ale sale războaie, cîte extemporale și teze nenorocite n-a dezlănțuit Sinan-Pașa pînă să-și piardă cele cîteva măsele de mînte, sub podul Călugărenilor...

Dar iată că istoria contemporană consemnează o nouă pricină aducătoare de vrăjmășii și neînțelegeri. De astă dată luptele se poartă pe alte meleaguri decît cele ale Troiei sau Cartaginei în flăcări. Troia noastră poartă numele de Baia Mare, iar locul frumoasei Elena l-a luat un mic și neînsemnat pîriiș cu apă rece. Frumosul și contemporanul Paris nu mai este încadrat ca pe vremuri în postul de prinț, ci lucrează la Combinatul chimico-

metalurgic din Baia-Mare. Neînfricatul Menelau face acum minuni de vitejie în sinul sfatului popular din aceeași localitate.

Eroii fiind cunoscuți, să trecem la povestirea scurtmetrajului nostru tehnicolor (negru pe alb).

Frumoasa Elena, în speță pîriul care trece prin Baia Mare, pe strada Baia Sprie, este, cum am mai spus, obiectul disputei.

Pîriul acesta nenorocit, n-a găsit ceva mai bun de făcut în drumul său, decît să-și ronțăie propriile sale maluri.

Ronțăie azi, ronțăie mîine, s-a trezit pîriul la un moment dat că și-a ronțăit pe o anumită porțiune întreg malul, nelăsînd pentru trecerea băimărenilor decît un pasaj strîmt, atît de strîmt, peste care nu s-ar fi încumetat să pășească nici măcar Achile, cu tot trupul său incasabil.

Neplăcut în toată această apă de ploaie este că locul de trecere, care numai loe de trecere numai este, se află la răscrucea mai multor străzi: strada Banului, a Tir-

năcopului, Vagonetarilor etc. Astfel, cetățenii de pe aceste străzi au devenit o variantă autohtonă de venețieni, din păcate fără gondolă. În asemenea condiții, băimărenii, nevoiți să treacă prin această minusculă mare, își fac înaintea pasului hotărîtor trei cruci, spun doamne ajută și sar! Numai că domnul te ajută o dată, te ajută de două ori, de trei ori... Pînă într-o zi domnul s-a supărat și a cuvîntat: să vă mai ajute și forurile locale! Că eu am și alte treburi decît să vă pîndesc și să vă blagoslovesc de cîte ori, hopa Mitică, săriți!

Și oamenii ni s-au adresat nouă, că deh, pămîntul e totuși mai aproape decît cerul... Și noi ne-am adresat sfatului. Și sfatul, prin omul său, ne-a răspuns cam în felul următor: că pîriul nu aparține de sfat, că aparține de Combinatul chimico-metalurgic. De ce? Fiindcă prin amărîtul pîriiș se scurg apele reziduale ale Combinatului. În concluzie, lucrările pentru reamena-

NAE DUMITRESCU ȚĂRANU

(1872-1933)

de N. SCARLAT

În luna decembrie a anului trecut s-au împlinit 30 de ani de la moartea lui Nae Dumitrescu (Țăranu). Profesor de gimnastică la Corpul gardienilor publici și la Seminarul Nifon, abandonează curînd această îndeletnicire, și se consacră definitiv genului umoristic — „sacrificîndu-se — cum spune Ranetti — pe altarul literelor române”.

După ce publică un timp scrieri în pagina veselă a ziarului „Epoca”, începe să se afirme și în revistele umoristice ale vremii: „Jurnalul” și „Zeflemeaua”. Vrînd să-și îndeplinească o veche dorință, aceea de a scoate o revistă proprie de satiră și umor, cu un peisaj de critică socială mai pregnant decît al celorlalte, scoate în anul 1904, revista „Furnica”, care avea să aibă o existență de aproape 25 de ani. Aici apar sub semnătura lui sau sub pseudonimele: Nicollo Mascalzoni, Nae Saltimbanu etc. mici reportaje, pamflete, versuri. Nicolae Dumitrescu Țăranu a știut să alieze „Furnicii” penelul iscusit al lui Murnu, Iser, Șirato, Găină, Mantu, B'Arg și verva prodigioasă a lui Ranetti. Și mai ales a știut că satira e o armă de luptă socială și nu o simplă jucărie într-un parc de distracții.

Una din poeziile sale, ca și epigrama pe care le reproducem dezvăluie aria pe care poetul a

însămîntat-o cu versuri caustice, conduse de un spirit fin care merită să rămînă în arhiva umorului românesc.

Unui bijutier

Bijutierii din vechiul regat au pus deunăzi bazele unei asociațiuni după modelul celei din Ardeal.

(Ziarele)

*În nodul splendidei cravate
Tu porți cel mai gigantic ac,
Și-un lanț de optsprezece carate
D-a curmezișul pe stomac.*

*Butoni de aur la manșete
Cu cîte un mărghăritar,
Ceasornic încrustat cu pietre,
Un portabac de metal rar...*

*Atîtea nestimate-n fine
Tu porți pînă și noaptea-n somn,
Încît adeseori îmi vine
Să-ți scriu: Mult nestimate Domn.*

(1923)

Regimul spirtoaselor

Rachiurile tari vor fi vîndute numai în sticle închise și nu vor putea fi consumate decît acasă.

(Proiect de lege)

*În sticle pecetluite
Și acasă... Minunat e!
Iată-o lege ce permite
Alcoolismul pe-nfundate.*

(1923)

jarea malului intră în îndatoririle Combinatului. Punct.

Numai că noi am pus virgulă și ne-am adresat Combinatului. Un tovarăș din conducere ne-a răspuns și noi am înțeles că pîriul nu se află pe schema Combinatului și deci Combinatul nu are nici în clin nici în mal cu vitregitul pîrii-iaș. Și se mai adaugă că în bugetul Combinatului, la capitolul investiții, utilaj și materii prime, nu au fost prevăzute ni investiții pentru amenajarea de pîriuri, fluvii sau oceane, întrucît profilul Combinatului este cu totul altul decît cel al fabricării de maluri.

Ca și frumoasa Elena frumosul pîrii-iaș a ajuns mărul discordiei dintre chipeșul Paris, azi salariat al Combinatului, și Indescifrabilul Menelau de la sfat. Și, în varianta contemporană, pentru frumoasa Elena se luptă doi voi-nici, dar ambii luptă să scape de ea... Menelau-Sfat o pasează lui Paris-Combinat, Paris-Combinat o pasează lui Menelau-Sfat. Parecă ar fi o minge de fotbal, dar

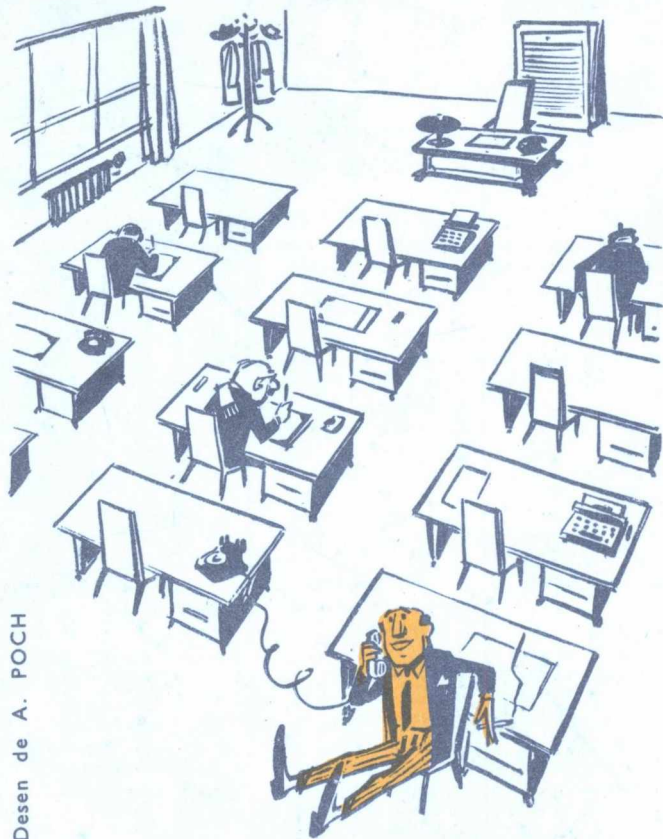
care de fiecare dată nimereste în bară!...

Din păcate, în bară nimeresc mai ales băimărenii. Și nu numai în bară. Mai nimeresc și pe alături.

Zadarnic se războiesc cei doi vajnici luptători. Deocamdată nu există semne că cineva intenționează să realizeze o coproducție tehniciloră „De la Troia la Baia Mare” cu tovarășul de la Combinat și cu tovarășul Indescifrabil în rolurile principale.

În încheierea versiunii moderne a tristei epopei, aducem și noi o soluție: dacă reamenajarea malului este prea costisitoare, să se construiască vremelnic un podet. Dacă și acest lucru e dificil, propunem construirea unui cal de lemn. Dar nu un cal troian. Unul băimărean, înăuntrul căruia să-și dea întâlnire contemporanii Menelau și Paris, pentru, găsirea soluției.

În felul acesta s-o găsi poate și vreun Homer care să cînte în nemuritoare versuri eroica epopee de pe malurile pîriului fără mamă, fără tată!...

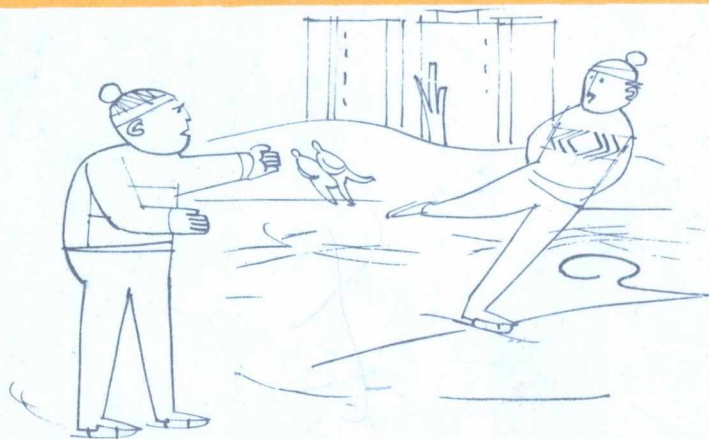

Desen de A. POCH

— Lipsesc... au gripă... Da' ce, eu n-am avut săptămîna trecută?... Ca să vedeți... Nu ca mine... Eu am venit cu ea la birou!

— Spune, Nicușor, cine-ți place mai mult: tanti Coca, tanti Lia sau tanti Minodora?
— Tanti Gina Lollobrigida!

— Bun! Săptămîna viitoare putem trece la „8”!

Pipele

Am fost trei. Trei viteji care am hotărât într-o zi să pornim o luptă organizată împotriva țigării care ne omora zilele, nopțile, pofta de mâncare și buna dispoziție. De ani de zile, când ne vedem dimineața la slujbă, ne întrebăm unul pe altul: „Ascultă, și tu tușești dimineața să spargi pereții băii?” „Da!” „Și la tine a venit administratorul blocului să-ți aducă la cunoștință nemulțumirile vecinilor că-i scoli noaptea din somn cu un fel de lătrat care de fapt este tusea ta tabagică?” „A venit”. „Și ție ți-a spus nevasta că vrea să doarmă în cameră separată pentru că trănesteși a tutun și se sufocă noaptea în somn?” „Mi-a spus”.

Asemenea discuții aveau loc între noi de ani de zile și vedeam cu ochii cum mergeam spre un deznodământ fatal fără să reușim să facem ceva împotriva viciului care ne stăpânea. Într-o dimineață unul dintre noi a adus o pungă cu bomboane. „Luați, ne-a spus el. Când vă vine poftă de țigară, luați o bomboană de mentă! Sintem salvați!” Am înghițit timp de două ore patruzeci de bomboane, pentru ca să observăm apoi că nimic nu este mai bun după o bomboană de mentă decât o țigară. Așa că în zilele următoare intram dimineața la cofetărie și cumpăram bomboane, iar după aceea treceam peste drum la tutungerie și cumpăram țigări. A fost de-a-juns să găsim o singură dată cofetăria în inventar ca să renunțăm definitiv la bomboane. Și totul a continuat ca mai înainte cu tusea care începuse să se transforme în răcnete și sughițuri.

Dar într-o zi, venind la serviciu am rămas uluit. La birou, în fața mea, unul din colegi lucra și puffăia dintr-o pipă. Noi ceilalți doi, l-am privit năuci: „Ce-i asta?” „Pipă!” Făcu el zimbînd triumfător. Asta e moartea țigării, i-am dat la cap”. Apoi ne explică avantajele: „Ce ne face nouă rău? Fumul, că-l tragem în piept. Cu pipa nu tragi în piept. Și ce e fumatul? O obișnuință. Să aprinzi, să stingi, să puffăi, totul e obișnuință. Același lucru îl faci și cu pipa, numai că nu tragi în piept! Dați-i drumul! Jos țigara, trăiască pipa!” După amiază am alergat înnebuniți după pipe. Am luat cu capac, că erau mai frumoase. Apoi am luat o pungă de tutun. O pungă mare, galbenă, frumoasă și învelită în țiplă. Pe urmă am luat și o pungă mică de buzunar, din piele. Apoi un instrument de metal lung, ascuțit, pentru curățat pipa. Odată cu el, o linguriță mică, mică, foarte simpatică pentru curățat capul pipei unde are loc arderea tutunului. În sfârșit, un pachet de vată și o sticlă cu spirt tot pentru curățatul nicotinei din pipă. Și pentru că toate astea nu încăpeau în buzunare ne-am luat și cite o servietă mică, din acelea care au medicii, în care am aranjat tot acest arsenal de fumat și am răsuflet ușurați. E drept, era cam incomod. La serviciu, la cinema, la teatru, la meci, urma să mergem cu servieta după noi, dar ce nu face omul pentru sănătatea lui, a nevastei și a vecinilor? Prima zi când am venit la slujbă, am deșertat pe masă servietele. Am umplut pipele. Am

golit o cutie cu chibrituri, pînă ce în sfârșit pipa mea s-a aprins. După două secunde s-a stins. Am aprins-o din nou și am tras, am tras pînă ce în sfârșit a ieșit puțin fum, dar nu mai aveam respirație. A

plouat. Pînă ce a venit un alt cunoscător și ne-a vorbit despre tutunul de pipă care are și el socotelele lui. Am început să-l amestecăm, să-l uscăm, să-l ținem la cald, la rece, în cutie, în pungă și cînd cineva aprindea în fața noastră o țigară ne uitam la el cu lacrimi în ochi și săream repede pe pipe care însă refuzau să se aprindă, erau astupate, trebuiau curățate și după două săptămîni eram criticați toți trei în ședința de producție că am rămas cu lucrările în urmă, că nu se știe ce facem noi în birou, dar de lucrat nu mai lucrăm. Aveam acum cite șapte pipe fiecare, eram trași la față, ne sărea țandăra din orice fleac și, deși în același birou, nu mai vorbeam unul cu altul pentru că ne certaserăm de la o marcă de pipă pe care o avea unul și nu o avea ceilalți doi.

Pînă ce într-o dimineață, unul dintre noi, cel care lucra vizavi de mine, a încercat să-și aprindă pipa. A tras, a tras și deodată s-a ridicat în picioare și a dat cu ea de perete. „Nu mai pot! a zberlat el. Primă n-am mai luat, șapte pipe am cumpărat, astenie am căpătat, dă-le dracului!” A deschis sertarul și a scos un pachet de „Carpați” în care mai avea cinci țigări uitate acolo din ziua cînd strigaserăm toți: „Jos țigara, trăiască pipa!” A luat o țigară, apoi, fără să spună o vorbă ne-a întins pachetul. Cu degetele tremurînde am scos fiecare cite o țigară. Am mirosit-o, apoi cu un imens oftat de ușurare am aprins-o. Ne-am îmbrățișat aproape plîngînd. Acum, pipele zac acasă, rătăcite prin sertare, inutile și părăsite. Din cînd în cînd, ca să mă distrez, le curăț cu minuțiozitate (am vată, spirt, instrumentele) și le fac lună. Și în timp ce le fac toaleta, fumez liniștit și calm o țigară.

SADI RUDEANU

doaua zi, pipele n-au mai tras deloc. „S-au astupat! a spus unul dintre noi. Trebuie curățate”. Am scos vată, spirtul, instrumentul ascuțit și le-am curățat. A durat o oră. O oră în care ne săreau ochii din cap după o țigară. În sfârșit, un cunoscător ne-a explicat că pipa dacă nu-i de calitate nu face nici două parale. Și ne-a recomandat citeva mărci. Am început să colindăm orașul. După trei zile, aveam fiecare cite cinci pipe care de care mai frumoase și mai de calitate, dar eram atît de nervoși din cauza lipsei de țigări, încît într-o zi era să ne batem între noi. Am observat apoi că, o cafea neagră la care încerc să fumez o pipă și nu o țigară, este un fel de apă de

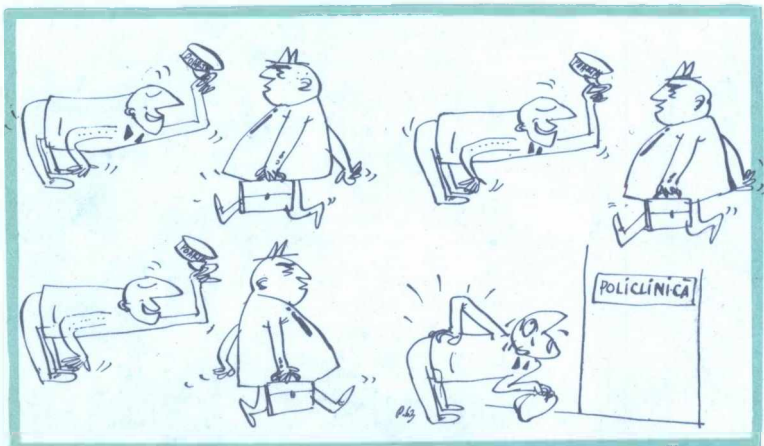
șapte pipe am cumpărat, astenie am căpătat, dă-le dracului!” A deschis sertarul și a scos un pachet de „Carpați” în care mai avea cinci țigări uitate acolo din ziua cînd strigaserăm toți: „Jos țigara, trăiască pipa!” A luat o țigară, apoi, fără să spună o vorbă ne-a întins pachetul. Cu degetele tremurînde am scos fiecare cite o țigară. Am mirosit-o, apoi cu un imens oftat de ușurare am aprins-o. Ne-am îmbrățișat aproape plîngînd. Acum, pipele zac acasă, rătăcite prin sertare, inutile și părăsite. Din cînd în cînd, ca să mă distrez, le curăț cu minuțiozitate (am vată, spirt, instrumentele) și le fac lună. Și în timp ce le fac toaleta, fumez liniștit și calm o țigară.

Desen de RIK AUERBACH

— Aș vrea să mi împrumutați Opere de Gorki, Vol. 7...
— Bine, tovarășe, dăți ai uitat de cele 6 volume luate de atîta vreme?
— Așa e. 6... Dați-mi atunci și volumul 7...

FĂRĂ CUVINTE

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

din volumul „HUMOR OG SATIRE” de BIDSTRUP – Copenhagen

LA FLUIERUL ARBITRULUI

Portarului unei echipe de hochei cu multe goluri pe conștiință.

*De ziua ta nu e bizar
Că vizite primești de zor.
Nu s-a vorbit și în ziar
Că ești extrem de „primitor“?*

Magazinerii unor colective sportive nu se preocupă să reîntre în posesia echipamentelor date cu împrumut pe bonuri.

*Magazinerii, după mine,
Nu sînt formalizați de fel
Căci astfel fiecare ține
Echipamentu-n portofel.*

La unele întreprinderi, mesele de șah nu stau la club.

*Dacă-n șah nu sînt novici
Cei în culpă, ca atare,
La „atacul” de aici
Să răspundă e-o mutare.*

Acelor asociații sportive care neglijează încasarea cotizațiilor.

*Simptomul îngrijorător
E bine cunoscut oricui
Cînd cotizațiile lor
Le lasă-n plata... domnului.*

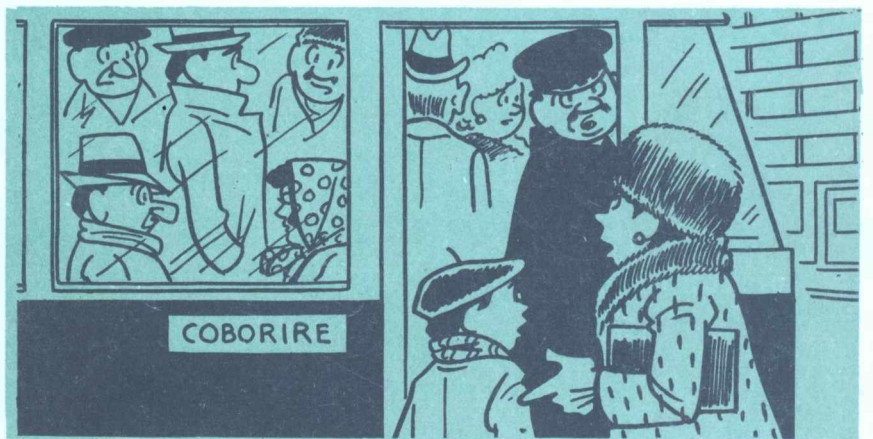
Unui tînăr colectivist, pasionat halterofil.

*E și normal că el arată
Putere și abilitate.
Halterele-s nimica toată
Pe lîngă sacii cu bucate.*

Acelor asociații sportive care nu activează secțiile lor de gimnastică

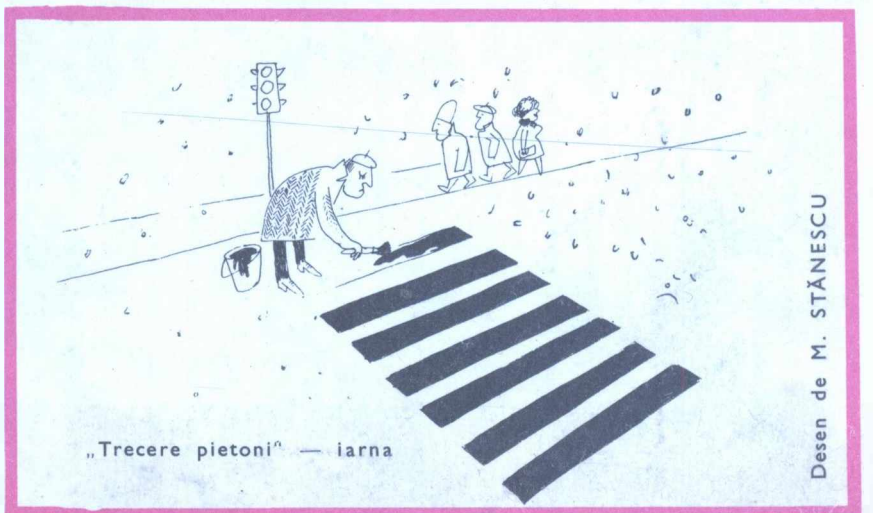
*Se poate spune fără-ocol
Gimnastica — pe drept cuvînt —
În loc să o vedem la sol
E toată vremea la pămînt.*

V. D. POPA

— Prin față numai mame cu copilul în brațe, vă rog!
— Cum să-l iau în brațe, nu vezi ce flăcău mare este?!!!

Desen de FRED GHENĂDESCU

„Trecere pietoni” — iarna

Desen de M. STĂNESCU

Desen de RIK AUERBACH

FĂRĂ CUVINTE

Mă cuprinde nedumerirea văzînd că numai la auzul acestui nume surprind în colțul buzelor dumneavoastră un zîmbet. Mî se pare că îl cunoașteți și dumneavoastră. Eram sigur! Pe Leonardo Dabiju să nu-l cunoașteți? Cine nu-l știe? Unii dintre dumneavoastră numai din vedere... Pentru aceștia spun că e pensionar, că suferă de o urticarie, că în ciuda acestui fapt care-l pune într-o situație neplăcută, în tinerețea lui a fost la Paris, că e foarte activ, că... dar nu pot înșirui aci nici cea mai mică parte a numeroaselor lui calități. Leonardo Dabiju e activ și poartă o vastă corespondență... Într-o zi a scris emisiunii „Limba noastră” de la radio o scrisoare cuprinzînd 55 de întrebări, fiecare întrebare avînd cinci subpuncte. În încheierea scrisorii, Leonardo Dabiju spunea: „Aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră”, deși a preferat să nu semneze scrisoarea și să nu-și dea adresa... Apoi a mai expediat o scrisoare Academiei, în care ridica o mare problemă neglijată în prezent de știință. Posteritatea îi va fi veșnic recunoscătoare pentru următoarele rînduri: „O problemă grea și dată uitării este denumirea satelor. După mine ar trebui să fie o problemă de stat. Fiecare comună ori cătun să aibă o monografie și un muzeu propriu de istorie și descoperiri arheologice, de la Sarmisegetuza pînă în zilele noastre, fiindcă una se completează pe alta, dar lucru serios! De aceea în fiecare sat ori cătun să se înceapă neîntîrziat săpături arheologice proprii!” După vreo alte câteva zile a mai expediat o scrisoare, cuprinzînd diferite chestiuni de lingvistică, dintre care două au o importanță capitală în dezvoltarea limbii: 1) de ce zicem „punem pantofii în picioare”, cînd de fapt punem picioarele în pantofi? 2) de unde au aflat spaniolii că un sat din Argeș se cheamă Galicia și i-au plagiat denumirea, punînd-o unei provincii de-a lor?”

Din cînd în cînd energicul Leonardo Dabiju ieșea din anonim. Centralei farmaceutice n-avea cum să-i propună întocmirea unei monografii de istorie a culgerii și folosirii „cozii șoricelului”, decît dîndu-și

Dar d-ta n-ai treabă!! De trei ore nu te-ai mișcat de aici...
— Sînt în deplasare!

Desen de FRED GHENEȘESCU

din Monteoru

Ursitoarele

A fost odată ca niciodată, cum rar mai găsești prin regiunea Ploiești, că de n-ar fi nu s-ar povesti. Dar mai bine n-ar fi fost un basm atît de prost. Vinovat nu e autorul, ci sînt cei din Monteoru, unde niște meșteri mari, dulgheri și zidari, lucrau din zori pînă-n seară și două grajduri înălțară, cam prin anul '62 pentru vaci, viței și boi. Dar n-aveau pic de spor în muncu-lița lor. Li se arătau doar semne rele, căci prin locurile acele hălăduiau trei ursitoare de nenoroc aducătoare.

Cînd porneau zidarii de-acas', cu stîngul făceau primul pas, iar calea le-o tăia, o miță neagră și rea. Și le tot ieșeau în cale numai căldări goale. Și-n timp ce lucrau pleoapele li se băteau.

Pînă cînd, după atîtea semne rele, rămaseră grajdurile ca vai de ele: cu acoperișurile neisprăvite, cu țiglele necăptușite, nu tu pai, nu tu stufit, vai de-așa acoperit! Nici podelele pavate, nici rigolele săpate, nu tu ușă, nu fereastră, vai de vitișoara noastră. Prin grajduri vîntul vuia, prin uși și ferestre sufla: era ventilație naturală... Curent și frig, curată boală!

Veniră mai-marii din sat, agale, la recepționat. Și văzînd grajdurile-aceste cu găuri în loc de uși și ferestre, nu se supărară, nu se mîniară, ci ziseră într-o doară: — Pînă una-alta-s bune. Pot intra în funcțiune. Cireada o ierna cum o ierna, iar pînă la anul le-om termina...

— Vitele? întrebă un moș oarecare.

— Ba grajdurile! zise unul mai mare.

Dar moșul morțiș ținea să le mai spună ceva:

— Am visat azi noapte-n vis că stăteam într-un cais și deodat'o zîna bună vine-anume ca să-mi spună că dacă treburile toate nu prea merg chiar ca pe roate și roada muncii-e cam puțină, doar ursitoarele-s de vină. Pe citestele să le prîndem că într-un zid să le închidem. Abia atunci avea-vom spor în munca noastră-a tuturor: grajdurile s-or termina, vitele s-or îngrășa și vom ajunge și întrece poate, gospodăriile din vecinătate.

...Dar bietul moș în vînt vorbi, căci nimeni nu îl auzi. Căci toți spre sediu se-ndreptară și-acolo discutară: cum să facă, cum să dreagă, să-ngrijească de cireadă. Și făcură planuri mari, de-ai fi zis că-s gospodari. Și trecură ei în plan ce-or să facă într-un an: grajdurile isprăvite și furaje pentru vite. Da'n timp ce planul și-l făceau și pe hirtie-l așterneau, i-au sorcovit niște puștani:

— La anu' și la mulți ani!...

De cînd acestea se-ntîmplară a mai trecut un an și-o vară. Precum puștanii le-au urât, aidoma s-a întîmplat. Căci planurile, măi bădie, rămas-au colo pe hirtie și mai nimic nu s-a schimbat, de parcă timpu-n loc a stat: grajdurile neclintite, tot așa neisprăvite. Iar la furaje pentru vite au strîns din cît se cuvenea, doar o jumătate și ceva. Iar vitele-ngrijite ca vai de lume, de unul Florea Alecu anume.

Treceau oameni de prin alte sate, cu grajduri multe și bine-nălțate și priveau și nu credeau și cu ciudă le grăiau:

— Noi avem ferme frumoase cu vite-ngrijite și grase, cu ziduri bine zidite, cu țigle acoperite, cu rigole săpate, cu podele pavate! Cum de inima vă lasă? Ori de vite nu vă pasă?

Dar tăceau gospodarii chitic, nemișcînd nici degetul cel mic. Și-nspre sediu plecară să se sfătuiască iară cum să facă, cum să dreagă, să-ngrijească de cireadă. Și să facă planuri mari, tot ca niște gospodari și să treacă iar în plan tot ce-or face într-un an.

După cite am aflat, n-au sfîrșit de discutat. Vorbesc și-acuma, negreșit, dacă-ntre timp n-au adormit.

Iar ursitoarele hide și rele hălăduiesc și azi prin locurile acele. Numele lor îl știe mic și mare: nechibzuință, lene, nepăsare.

Încălecai pe-o șa, să piară piaza cea rea. Încălecai pe-o alună, să fie și-acolo conducerea bună. Încălecai pe-o roabă să se aștearnă pe treabă, să termine grajdurile-n grabă.

ANDREI BART

adresa. Teatrului Național n-avea cum să-i ofere capodopera vieții sale, o dramă în cinci acte și 23 de tablouri cu soliști, dansatori și cor vorbit, pe tema industrializării oaselor pentru clei, decît dîndu-și adresa. (În post-scriptum ruga să i se fixeze incasarea onorariului în orice zi, în afara datei de 14 cînd nu poate pleca de acasă, întrucît aștepta factorul să-i aducă pensia)

Dar cea mai importantă măsură pe care Leonardo Dabiju a luat-o, pentru a trece, în sfîrșit, măcar la vîrsta sa avansată de mamă, (are un cățel căruia-i zice: „Hai cu mamă“), Rubiconul anonimatului, și să devină în sfîrșit celebru, a fost scrierea celor 30 de caiete de poezii proprii și absolut originale pe tema dragostei, la vîrsta timpurilor ninse. Caietele au fost trimise recomandat unor publicații din țară și chiar și din străinătate. Pe fiecare caiet era o însemnare lapidară și autografă, avînd rezonanță napoleoniană: „Reproducerea strict oprită, fără aprobarea autorului!“

Uite-așa, omul nu-și mai putea vedea capul de treburi toată ziua. Credeți că e ușor să sune, de cum deschizi ochii, la zeci de publicații din oraș și chiar și din provincie și să pisezi, să te plîngi, să faci aluzie și apoi să spui direct că dorești să fii publicat, iar cînd ești refuzat să ceri, să implori, să... Ce ți-e lumea!

Într-o bună zi deschise o revistă, căutîndu-și ca de obicei nervos opera...Zadarnic! Văzu numele unui venerat scriitor sub un număr impresionant de coloane cu amintiri, continuare din numărul trecut, urmare în numărul viitor și nu se știe cînd se vor termina... „Asta-i! — exclamă Leonardo Dabiju. Cum de nu m-am gîndit pînă acum! Cheia succesului la vîrsta mea sînt nu poeziile de dragoste, ci amintirile!“ Constată că și el ar putea să scrie niște amintiri, și încă cu lux de amănunte. Ia stai! Se spunea despre scriitorul care era obiectul amintirilor, că în tinerețea lui, fiind la Paris, frecventa celebra cafenea „Eva“. Prin ce perioadă? Extraordinar! Exact cînd o frecventa și el! Sigur, sigur că l-a cunoscut! Nu se

poate să nu-l fi văzut. Poate o fi și vorbit cu el. Ce „poate“, domnule? Precis! Își aminteste că voind odată să-și facă loc, maestrul i-a spus „pardon“. L-a cunoscut foarte bine... Amintirile i se înghesuiau în cap ca oile la mulsoare: „B-r-r! Cîte una!“

Scotocind prin memorie, constată totuși că amintirile sînt cam puține, iar cele cîteva sînt făcute ferfeniță...Dar cîrpindu-le, punîndu-le ca unor ciorapi căpute, ca unor pantaloni străvezii într-o anume porțiune geografică petice, ar putea ieși cu ele în lume să provoace invidii, să-și atragă felicitări și un mare succes. Trăptat își mai aminti că pe un mare actor îl văzuse o dată la o expoziție de pictură, că pe un pictor

de VICTOR FRUNZĂ

cu renume îl recunoscuse printre spectatorii unui meci de box, iar că pe un boxer celebru la vremea sa, îl întilnise la baia de aburi... Ce muncă pe Leonardo Dabiju! Să scoți din te miri ce zeci de pagini!

Dar într-o bună zi treaba a fost încheiată, după cum a fost încheiat și un riguros plan de asalt al redacțiilor și editurilor. Dar vai! Acum a avut loc și înfrîngerea definitivă a lui Leonardo Dabiju în intenția sa nobilă de a dărui omenirii, fie și cu reducere, opera sa capitală. Un redactor, nici tînăr să n-aibă amintiri, nici bătrîn să și le scrie, l-a invitat să încerce altceva care poate i-ar reuși mai bine, din ceea ce vede în jurul său, de pildă. Două ore a durat acea luptă crîncenă, despre care omenirea nu va afla, fiindcă nu va intra în istorie, și ar mai fi durat încă pe atîta, dacă la ultimul asalt al lui Leonardo Dabiju, redactorul nu ar fi spus:

— Domnule, dacă ții chiar atît de mult, publică-le la gazeta duminicale de perete.

Aceste vorbe au avut efectul unei bombe. Leonardo Dabiju a ieșit trîntind ușa. L-am întilnit pe stradă. Era furios ca un taur, toreadori, fugiți din calea lui!

— Bună ziua! Ce mai faceți? Acum ce scrieți? l-am întrebat ca de obicei.

— N-am timp, mă grăbesc!

— Ai să prinzi.

— Ce?

— Pește. La „Alimentara“ se vinde crap proaspăt...Acum adus din Delta. Uite, și eu am luat un kilogram...

— Vezi-ți, domnule, de trebă...De pește-mi arde mie?! Am pescuit astăzi o idee grozavă. Toată ziua și toată noaptea o să lucrez...Treci mîine pe la mine.Ai să citești ceva grozav...

— Ce?

— Gazeta mea de perete. Două ediții pe zi...Îmi voi publica opera completă....

Priveam în urma lui cum se depărtează.

La bătrînețe am să-mi scriu amintirile despre el. Merită!

În unele cămine culturale se organizează nunți

Desen de AL. CLENCIU

— Cred că s-a înțeles greșit. La căminul cultural trebuie organizate manifestații de masă, nu manifestații.. la masă!

Rondelul

LINGUȘITORULUI

Lingușește, ce să faci?
Ride șeful — hop și el!
Ideal suprem: să treacă
Cel mai devotat cătel.

Zbir cu micii, ca Moș Teacă
Blind cu marii, ca un mie!
Lingușește, ce să faci?
Ride șeful — hop și el!

Ierarhia, cite-o leacă,
Vrea s-o urce ușurel
Dar, s-ajungă pîn-la fel.
(Teastă mare, minte seavă!)

Lingușește, ce să faci?

STELIAN FILIP

Las' că-i moi eu!

— Fugiți mă!... sînteți niște... Pentru că nu lucrați cu sisteme pe bază de psihologie. Pe maiștrii mei, eu îi am aici...

Și Gigi vîri mîna în buzunarul salopetei, pentru a ilustra cum îi „duce” el pe maiștrii din secția în care lucrează.

— Și credeți că mă „iau” de ei? Aș! Nu mai „ține”! Nu sînt „colțos”. Îi iau cu vorba dulce și se prinde. Miere, nu altceva! Că și mierea o fac albinele tot pe bază de știință. Face ciuva rău, mierea? Nu face!

— Treci tu în secția tovarășului Onofrei și să vedem atunci.

— Trec! Și să-mi radeți mie barba, dacă nu-l moi!

Angajamentul cu raderea bărbii era nul și neavenit, pentru că la semnalmintele lui Gigi, această podoabă facială era trecută la rubrică „barba rade”. Dar intra ca miză și un rămășag pe cîteva sticle, în care nimeni nu se gîdea că s-ar putea afla petrolin sau benzină grea!

...Și Gigi a intrat în secția condusă de maestrul Onofrei, cu intenția de a aplica sistemul său pe „bază de psihologie”. Așa că, la plecarea din atelier, Gigi se nimeri lingă paltonul maestrului, pe care-l ridică cu grația unei croitorese care-și îmbracă clienta:

— Tovarășe Gigi, de cînd mă țin minte, tot singur m-am îmbrăcat.

— Păi cine mai are mîini ca ale dv.? Că vă știe toată fabrica! Dar și eu am o slăbiciune: respect bătrînii.

— Lasă, că nu-s chiar atîta de bătrîn.

— Nu-i nimic! O să fiți! Cu constituția dv., o duceți o sută de ani.

— Chiar o sută...nu cred.

— Ba chiar o sută! Că așa scrie și în cartea mea. O sută în cap.

— Ce carte?

— V-o aduc mîine. Scrisă pe bază de știință, nu superstiție, că la oameni ca dv. nici n-ar prinde superstiția. V-o aduc acasă și cu ocazia asta vă aduc și niște ouă de toată frumusețea.

— Ouă îmi fac și găinile mele.

— Păi, gospodar cum sînteți, cred că la dv. și cocoșul face ouă...

...Gigi își aplica sistemul mai departe:

— Eu trec pe la poștă. N-aveți de dus vreo scrisoare la cutie?

— Nu prea scriu eu.

— Păcat! Dv. aveți condei. Dar dacă n-aveți timp, vă scriu eu ce vreți.

— Ești nostim. Vrei să-mi afli secretele?

— Lăsați... că n-aveți dv. secrete. Prea sînteți un „suflet deschis”!

A doua zi, printr-o... coincidență premeditată, Gigi era în pas cu Onofrei:

— Meștere, n-ați vrea să mă luați de la șaibe? Sînt eu om de șaibe? Am văzut că motorul l-ați dat brigăzii lui Ilie! Eu n-aș putea lucra la motor?

— Deocamdată intru pînă la direcție. Spune băieților că vin imediat.

În atelier, Gigi povestea că „mastru ca tov. Onofrei nu se află în multe fabrici”. Și cînd auzi deschizîndu-se ușa rosti tare:

— Pe oameni ca meșterul Onofrei eu i-aș face directori! Odată om!

Dar maestrul Onofrei intra tocmai cu fața puțin umbrîtă de un necaz:

— Tovarășe Gigi, mi-a arătat directorul un raport al C.T.C.-ului. Ai dat peste cap niște șaibe.

— Nu se poate! Dar... dacă or fi cîteva, asta-i din cauza dv. Că v-am rugat să-mi dați voie să lucrez lingă dv. să fiu sub ochii dv. M-ați lăsat tocmai în fundul atelierului și acolo... știți dv. cum e Nicu: că ăla n-a tras la poartă, că ăla nu știe să fugă pe extremă și...se poate să fi greșit. Dar eu nu vreau ca dv. să suferiți de pe urma mea. Mă duc la direcție și îmi fac autocritica. Sau...mai bine, la ședința de producție. Nu vreau ca dv., cel mai bun meșter al fabricii, să aveți de suferit din cauza mea.

— Vezi că eu am de suferit mai puțin. Să nu suferi dumneata...

— Păi ce... o să lăsați dv. ca să am eu de suferit? Cum vă cunosc eu, cu sufletul ales pe care-l aveți...

— Lasă asta. Caută de recuperează paguba.

— Dacă o să mai greșesc, să-mi radeți mustața... Dar n-o să aveți cu ce, că un om ca dv. nu umblă cu... bisturiul. Ca nici briceagul dv. nu taie!

— De unde știți?

— L-am luat astăzi să tai pîinea și nu mergea deloc.

— Și unde-i?

— La mine. Îl dau la ascuțit. Că nu face pentru dv. să vă irosiți vremea cu un cuțit bont. La dv. fiecare clipă e prețioasă. Dumneavoastră sînteți tatăl nostru. Dv. împărțiți treaba și alegeți oamenii: care la șaibe, care la motor... Nu uitați, tovarășe Onofrei, chestia cu motorul? Că v-am rugat... De ce nu vă feriți de răceală, tovarășe Onofrei? Tocmai dv.!

— De unde știi că nu mă feresc?

— Păi am văzut paltonul. Se hălăbănesc nasturii și deci nu se încheie bine. Mi-am permis să vă cos un nasture.

— Era rupt? Știu că nevastă-mea nu mă lasă să plec necontrolat.

— Nu era rupt. Dar dacă se rupea și se desfăceau poalele paltonului? Cine era să îmi dea mie de lucru la motor dacă răceaiți și lipseați?!

A doua zi, meșterul Onofrei îl anunță că i-a îndeplinit dorința:

— Vei lucra la motor, tovarășe Gigi. precum și-a fost visul.

— Să tră... Păi dacă spun eu că aveți un diamant, nu suflet!

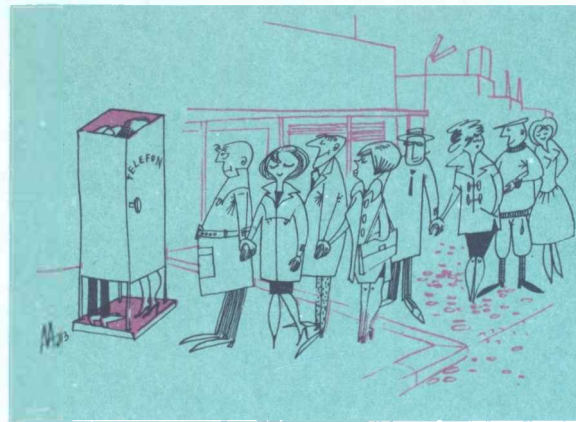
— Motorul trece în secția tovarășului Trifan cu doi oameni.

— La...meșterul Trifan?

— Ce? Nu-ți place meșterul Trifan? Face cît trei ca mine.

— Face... pe naiba! Nu-l cunosc eu? Am lucrat la el. M-a făcut de doi bani. Zicea că sînt — pardon — lingău. Păi nu-l știți pe tovarășul Trifan cum „le inventează”?

S. M. RUSU

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

Desene de ADRIAN ANDRONIC

UN FILM CU MARDARE

Cu un an în urmă, fu serbare mare. Cînd în Balta Albă s-a mutat **Mardare** și-a intrat în „spațiu” cu zăpis la mîină. A ținut chinhanul oam o săptămîină: S-au servit **mîncăruri grase, indigene**, și s-au dat de dușcă zece damigene, **Pînă ce bătrînii, bașoa tineretului**, Au făcut să **arză în bucăți parchetul**. **Tropăiau bezmetic oaspeții grămada**. De era și lampa din lăvan să cadă! **Zăiașelul ăsta — după cît se pare —** Nu a fost decît o **inangurare**, Căci la următorul — **blocu-nreg dansase**, Ca la un **cutremur de țară 6**. Și avea **Mardare cinci copii, adică: Radu, Lia, Tanța, Viorel și Tică** (Chip leit cu dinsul, **bată-i-ar norosul!**), Ce făceau să **salte, din fundații blocul...** Le venea **deodată cite-un chef hai-hud**, Tanța bătea toba, **Viorel un cui**, **Tică pentru „săbii” demonta ruloul**, Lia mai isteasă, **scoase lavaboul** Și-l plantă sub masă din **sufragerie**, Ca să facă **dușuri — ce mai picărie!** — Cîinelui, pisicii și-altor **lighioane**. Cu acid carbonic din vreo **trei sifoane**. Radu demontase **bula de flotor**. Din **W.C.** să-și facă „**barcă cu motor**”, lîmînd din buze **zgomotul mașinii**, Tocmai pe la ora cînd dormeau vecinii. **Între timp, un mormur se zvonea din baie** Și **curgen o apă-n formă de pirae!** Ce n-ăduce apa! **Multe și de toate: Rod bogat, surprize sau calamitate!** La **Mardare însă — dacă vreți să știți —** Fuse o surpriză: **oaspeți nepoștiți**, **Doi reporteri tineri cu un aparat!** Cum **intrară-n casă, s-au pus pe filmat** Și ziceau că, **„locu” (fără compliment)** „Se pretează **strașnic la un document**”.

Filmul cu **pricina** s-a grăbit să-l vadă Și-a-nfeles **Mardare**, cînd ieși în stradă; (Auzind persoane ce păreau **integre**) Că, în **Balta Albă** sînt și-**aspecte negre**.

BARBU ALEXANDRU

— Repede, un flacon, vă rog.

— E cea mai bună, e grozavă!

... pentru părul meu.

Desen de M. IORDA

Ș T I R I

U L T R A -

S C U R T E

Două ajutoare

După cum s-a mai publicat, Spania a primit din partea Americii, anul acesta, două ajutoare: un ajutor economic și un ajutor militar.

Ce-o să facă cu ajutorul militar?

Probabil o să-și procure armament modern.

Și ce-o să facă cu ajutorul economic?

Probabil, o să-și procure muniții de calitate...

Organizare priticică

De la o vreme, presa sudvietnameză trimbițează „marile schimbări” care au avut loc în țară. Astfel, se semnalează că au fost schimbate multe din căpeteniile autorităților locale. În primul rând, au fost schimbați cei din capitală, pe care guvernul i-a mutat disciplinar în provincie. Pe urmă, au fost schimbați cei din provincie, pe care i-a mutat disciplinar în capitală. În felul acesta, bănuiesc unii că se va schimba ceva pentru populația care n-a mai rămas decât cu cămașa de pe ea. ... și acuma, probabil n-o să-i mai rămână nici cămașa.

Fapt divers

La Nottingham (Anglia) se află un colegiu tehnic. Lingă colegiu, se află un tripou. Cine iese din colegiu intră în tripou. Cine iese din tripou, nu mai intră în colegiu: studenții își pierd la cărți banii de învățatură. Din când în

când, mai apare în ziare cite un nume de student care și-a dat la ruletă taxele școlare. S-au sesizat până și autoritățile locale. Se zice că se vor lua măsuri, dar proprietarul tripoului nu vrea să închidă stabilimentul.

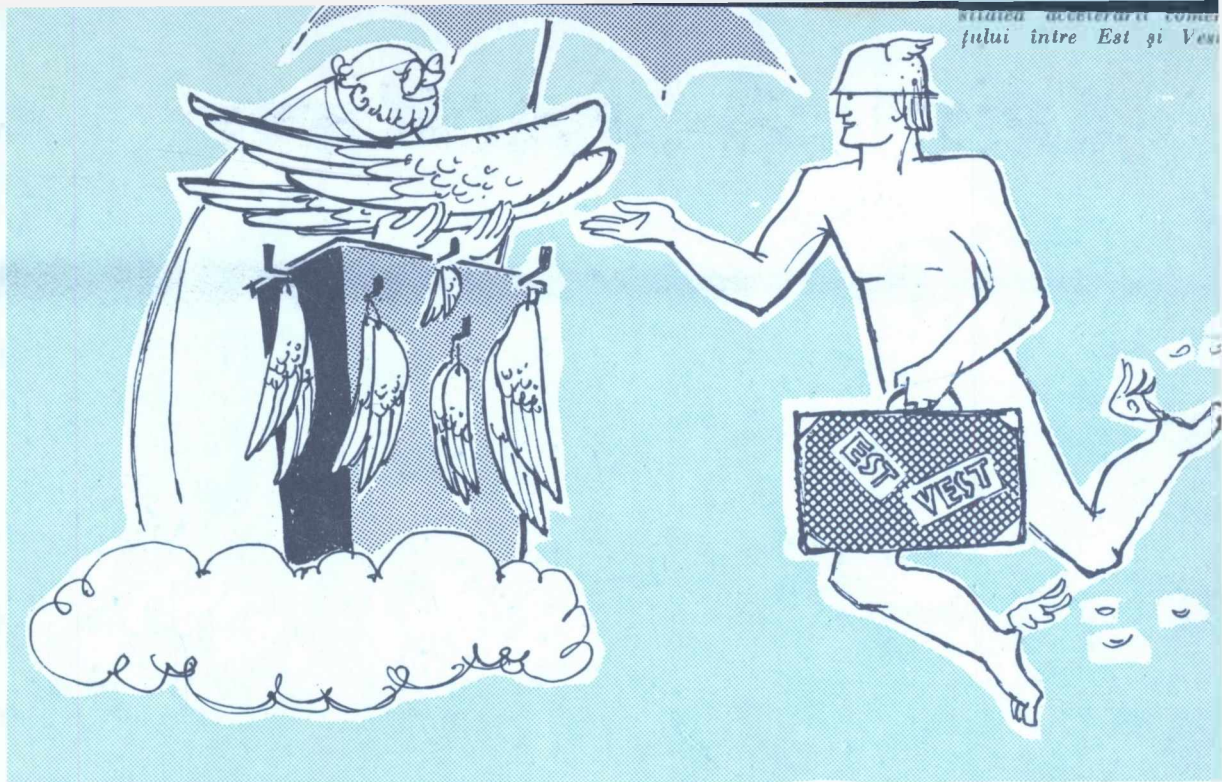
Nu mai rămâne decât să se închidă colegiul!...

Poftiți șampanie!

După cum relatează ziarul „Libération”, un restaurant din New York a pus următorul anunț: „câtă vreme va fi lipsă de apă în oraș, onorata clientelă ne va scuza, dacă în loc de apă, vom servi la mese absolut gratuit șampanie...”

Firește, șampania o obține „absolut gratuit” cine ia masa acolo, și pentru o masă acolo se plătește o asemenea sumă, încât restauratorul ar putea să dea gratuit și o bicicletă și tot n-ar avea de pierdut.

Vorba ceea: dacă n-au pîine, să mănînce cozonac!

MERCUR (cătrec vinzătorul de aripi): — Aș dori cu turboreactorii!

Desen de EUGEN TARU

De unde se trag cei care nu se trag de nicăieri?

Se știe că unii oameni se trag din maimuță. Zic unii, pentru că de la o vreme, nu se mai trag toți. De exemplu, guvernul republicii sudafricane a declarat că nimeni nu mai are voie să se tragă din maimuță. Contravenienții care îndrăznesc să se tragă din maimuță, au de-a-face cu legile țării.

Iar legile sînt aspre. O să rideți poate, dar a ieșit un fel de lege care sună cam așa: se abrogă legile lui... Darwin. Rămîn în picioare numai legile emise de șeful statului sudafrican.

Aceste legi au hotărît: chestia cu

maimuța nu-i decât un mit. Așadar, se interzice misticismul cu omul care se trage din maimuță. Rămîne în picioare teoria științifică după care omul se trage din Adam și Eva.

Și acum, după ce a pus lucrurile la punct pe plan teoretic, guvernul sudafrican a trecut la planul practic. Mai întîi se scot maimuțele din cărți și din școli. Periculosul agent subversiv Darwin Charles este interzis tiparului.

Cu asta, se părea că lucrurile se apropie de sfîrșit. Dar, închipuiți-vă, reprezentanții șefului statului au descoperit că în orașul Transvaal se află un muzeu etnografic. Și în muzeu, imaginați-vă, se află o maimuță împăiată.

Oroare. Reprezentantul ordinii publice s-a făcut roșu de minie:

— Ce caută aici maimuța împăiată?

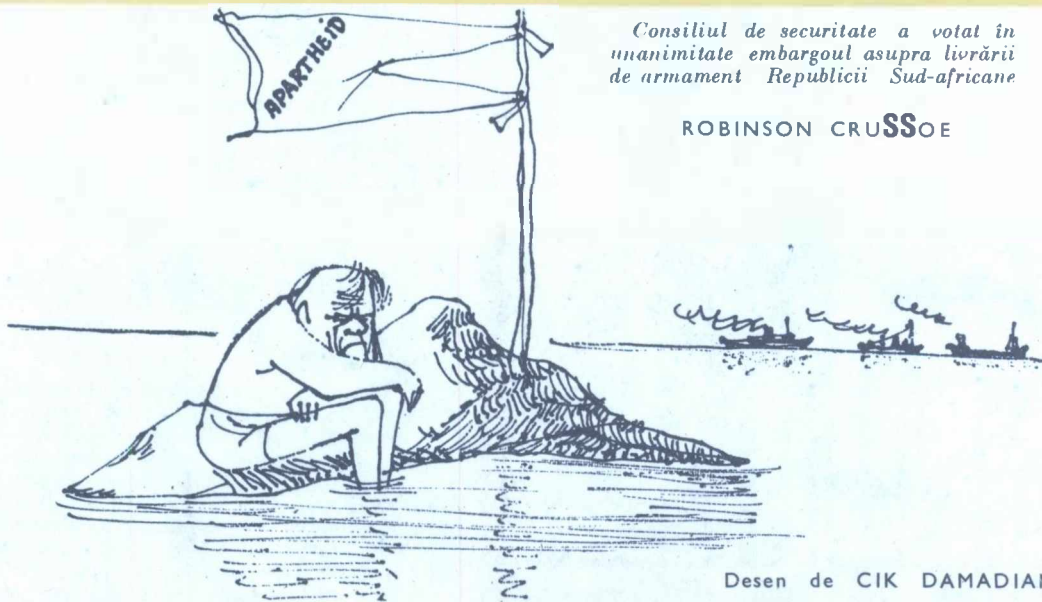
— E strămoșa omului.
— Jos eu ea! Împăiați-l mai bine pe Adam!

Nu garantăm că dialogul a decurs chiar așa, dar într-un fel tot a decurs, de vreme ce, după cum anunță agențiile de presă, la muzeul etnografic din Transvaal au fost scoase toate materialele ce aminteau originea omului.

Aflînd aceste lucruri, putem spune cu mîna pe inimă că teoria originii și evoluției omului nu se aplică peste tot la fel. Uite că rasiștii din respectivul guvern încă n-au evoluat.

Consiliul de securitate a votat în unanimitate embargoul asupra livrării de armament Republicii Sud-africane

ROBINSON CRUSSOE

Desen de CIK DAMADIAN

Hap... hap... hapeiu! hapeiu!
Strănutul răsună puternic în toată încăperea bufetului lacto-vegetarian „Dorna”. Căprioara gingașă căreia un copil stînd pe vine, îi dădea să bea lapte dintr-o tipsie, ca și țăranea așezată pe un scăunel cu trei picioare pentru muls, ca și fetișcana năstrucnică cu cobilița cu donițe de lapte pe umăr, s-au oprit toate ca să vadă ce s-a întimplat.

— Ce să fie? A strănutat un tovarăș. Ei și?

Personajele sus-amintite, după o atare explicație atât de simplă, cu excepția tovarășului cu strănutul, au continuat să-și vadă de treabă în frescele de pe pereții bufetului.

— Noroc!

— Ce noroc?

— Noroc, la guturai!

— Mulțumesc. Nu știu cine l-a adus în casă dar l-am luat totfi. De fapt, așa-i iarna. Parcă mă ia și cu frig în spate. Și acum m-au pus pe drumuri, să-l aduc și aici la București, cu acceleratul 402, tocmai de la Baia Mare.

Am asistat, întîmplător, la discuția celor doi vecini de masă, care tocmai plecaseră. Intrasem să iau o cafea cu lapte.

— Tovarășul? mă întrebă pre-venitoare ospătărița.

— O cafea cu lapte și...

— Avem pateuri proaspete; briose, covrigei polonezi, chifle, brînzoalce, plăcinte poale-n-brîu, ștrudel cu mere, și unt...

Ospătărița îmi arătă cu un gest larg la mesele din jur, unde pe cîte o farfurie erau două-trei pateuri proaspete, una sau două briose, covrigei polonezi, în sfîrșit, tot sortimentul bogat pe care îl enumerase.

— Briose, vă rog.

— Polțiți!

— Vă mulțumesc, nu vă supărați, pe astea nu le vreau.

— De ce? Sînt de astăzi. Acum o jumătate de oră le-am pus pe mese.

— Iertați-mă, însă acum cinci minute a strănutat peste ele un tovarăș cu un guturai zdravăn, adus tocmai de la Baia Mare, cu acceleratul 402.

— O fi răcit în trenși mai tare, își dădu cu părerea ospătărița, bănuitoare. Mai bine venea cu avionul.

— Zicea că-l ia și cu frig în spate.

— Foarte rău atunci din partea dumnealui că strănută peste alimente și nu respectă regulile de igienă.

— Ba nu, foarte rău din partea dv. că lăsați alimentele pe mese.

— Vă rog să mă credeți, nu sînt de vină, e o dispoziție de sus.

Am urmărit privirea pioasă a ospătăriței, care s-a îndreptat prin tavan spre etajul de sus.

— De sus?

— Da, așa-i dispoziția. Dacă vreți briosele astea, altele nu vă pot da.

— Ce faci, tovarășă? ne iei comanda și nouă? se impacientă alături un vecin de masă.

— Spuneți, mă somă ospătărița, o cafea cu lapte și...?

Un nou eveniment ne întreprinsese iar dialogul.

— Corneluș, nu-i voie, mamă. Tu ai avut icter, las-o!

Un puști de-o șchioapă luase o prăjiturică de pe o farfurie și fugea cu ea printre mese, în timp ce mămica lui se străduia să-l prindă și să-l convingă s-o lase.

— E cu ou, Corneluș, nu-i voie. Puștiul se opri și întrebă ne-încetător și competent:

— Metionină are?

— N-are. Nu-i așa, tovarășă? o consultă mămica pe ospătăriță, făcîndu-i complice cu ochiul.

— Dacă n-are metionină, nu îmi trebuie nici mie, renunță cuminte Corneluș.

Cînd s-o pună la loc, însă, se împiedică. căzu și scăpă prăjiturica pe jos. Mămica se grăbi să-l ridice pe puști care începuse să plîngă, ridică apoi și prăjiturica și după ce suflă peste ea, o puse în farfurie.

— Tovarășă, ne luați comanda!

— O clipă, să termin cu tovarășul... spuneți!

— Conducă de reclamații, mă hotărîi brusc.

Am primit condica și mi-am scris în ea tot oful. A trecut de atunci o bună bucată de vreme

RĂBOJUL

Sudură electronică

La uzinele „Electronica” din București, secția 430 auto-utilare nu dispune de suficient spațiu.

Din această cauză, la numita secție, sudura se face într-un hol în care e curent.

S-a cerut eliberarea unei camere, ocupată, inutil de un fel de bufet (în care nu se află niciodată mai nimic) sau... o altă soluționare.

Zadarnic! Această „foarte complicată problemă” continuă să nu fie rezolvată de către biroul de dezvoltare tehnică, condus de inginerul Mahalițki.

Dar dacă manifestă lipsă de preocupare în găsirea unui spațiu pentru sudură, de ce-i mai zice „birou de dezvoltare tehnică”? ...Nu se lipește!

Afaceri de tractor

Traктористul Faur Octavian de la S.M.T. Agnita, a avut o idee originală: să facă cu tractorul stațiunii... căraușie particulară. Cu tractorul ce-l are în primire și cu o remorcă a brigăzii în care lucrează, i-a transportat unei colectiviste niște cărămizi, luîndu-i pentru această treabă 300 de lei.

Pentru acest comerț particular, tractoristul Faur și-a primit — din partea consiliului de judecată tovarășească al S.M.T.-ului — sancțiunea cuvenită.

Totodată, fapta sa a fost adusă la cunoștința tuturor brigăzilor, prin „Foaia volantă” a stațiunii.

Să sperăm că tractoristul și-a dat seama în sfîrșit că a face afaceri cu tractorul stațiunii nu este nici o afacere.

Contabil la policlinică

Contabilul-șef Săplăcan Alexandru de la policlinica spitalului Gherla e un funcționar capabil. E căpabil să bea oricît.

Și e conștiincios: vine la serviciu în orice stare. Chiar și în stare de ebrietate.

Are însă șefi ingrați: susțin că stările și capacitățile sale ar fi dăunătoare serviciului. Și ar vrea să-l pună, cică, pe calea cea bună. E o lipsă de modestie din partea lor. N-au să-l învețe, el, pe ce cale — pe ce cărare — să meargă. Ei, care nu știu să meargă decît pe o singură cărare, nu i

O curiozitate geografică ne comunică Elisabeta Marian, în traducerea sa „Luna și doi bani jumate”.

Traducătoarea ne spune (într-o notă personală) la pag. 28:

„Walter Raleigh (...) om de stat englez (...) a organizat mai multe expediții în America de Sud care au avut drept rezultat descoperirea și colonizarea statului Virginia...”

După cîte știu, statul Virginia se află în sud, dar în sudul... Americii de Nord...

Este adevărat că traducătoarea locuind pe un alt continent (Europa) n-avea de unde să știe aceste neînsemnate amănunte geografice.

În „România Liberă”, în explicația la un clișeu despre aparatele optice, fabricate în R.P.R., se scrie:

„Aparatul se pretează la proiecții pe ecran normal, pe ecran lat și cinemascop...”

„Ecran lat” și „cinemascop”!!!

Vorba aia: Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba?! Amîndouă sînt tot...ecran lat.

„Cuvînt înainte”, scris de Petre Solomon; traducătorul lucrării „Vorbesc din mormînt” de Mark Twain, cuprinde și fraza:

„Prin ceea ce are ea mai valoros, literatura lui Twain justifică din plin aprecierea ce i-a fost dată, pe la 1907, de către un tinăr admirator, pe nume Bernard Shaw...”

Ținînd seama de anul nașterii lui Bernard Shaw (1856) ne putem da, ușor, seama că acesta, în 1907, avea frageda vîrstă de... 51 de ani.

PĂTRAȘCU ION SÎRBUL

La exploatarea minieră Căpuș, reg. Cluj, s-au pierdut în timpul transporturilor importante cantități de minereu din pricina procentului prea ridicat de fluiditate

Desen de C. CRĂCIUN

— De ce te grăbești așa?
— Ca să mai ajung cu ceva minereu la destinație!

pînă să am din nou prilejul să vin în București. Ca de obicei, am intrat să iau o calea cu lapte la bufetul lacto-vegetarian „Dorna” de pe bulevardul Magheru.

Aici se schimbaseră ceva. Pe mese nu mai erau farfuriile cu brișe, covrigei polonezi, pateuri proaspete sau alte amănunte de sortiment minim obligatoriu. Pe fiecare masă era cîte o farfurie și în fiecare dintre ele, separat, sau brișe sau plăcinte poale'n briu sau chifle. Nu mai era nici o farfurie cu amestecături. Dar nu se specifica dacă, minciună vreunul din aceste preparate, ce năpastă ai putea contracta, adică ștrudel cu mere și cu gripă de Gherla, brișe cu guturai de Birlad sau covrigei polonezi de icter de Pitești...

De pe perete, din fresca ei, se auzia năstrușnică cu ghiumură de lapte atîrnate în cobiliță, se uita surzind la mine ca și cînd ar fi vrut să-mi spună:

— Ei vezi, tovarășe, dacă ne ajuți în muncă...

ALEX. FORJE

Desen de N. CLAUDIU

FĂRĂ... COMENTARII

TEATRU LA DOMICILIU

(URMARE DIN PAG. 5)

ciurlezu' de dimineață. Cum era să fie, Gheorghită al nostru, angajat la Intreprinderi, prin Cluj, cînd el nici n-a împlinit șase ani. Du-te la grădinița de copii să-l vezi, că are la el și cazmalele și lopețile pe care nu le-a predat. Se joacă cu ele în nisip...

INSPECTORUL II (care a rămas la părerea lui că baba nu e în toate mințile): Bine, bine... Dă-i d-ta adresa și restul ne privește pe noi. Bună ziua (pleacă, cortina se închide și reapare)

CONFERENȚIARUL:... Cred că sîntești lămuririți, iubiiți spectatori.

Adam Gheorghe, urmărit la două domiciliu de către Intreprinderea de construcții forestiere Cluj, prin doi inspectori de sector de la secția financiară a Sfatului popular al orașului regional Sibiu, era cu totul altă persoană decît copilul Adam Gheorghe, în etate de șase ani și fiu al lui Adam Ștefan. Bineînțeles, de îndată ce Adam Ștefan a luat cunoștință — din adresa respectivă — ce pramatie de ținc are — s-a prăpădit de ris, cinstindu-și fiul cu o sticlă de sac.

Dar cu fiscul, nu e de glumă. Adam Ștefan — care n-avea altă vină decît că a pus numele copilului său Gheorghe — a fost chemat la secția financiară etc. etc. — cităm — „pentru clarificarea debutului” unui om cu care n-avea nici în clin nici în mînecă.

Ba ceva, mai mult, Secțiunea financiară; etc. etc... a înființat poprire pe salariul lui Adam Ștefan la întreprinderea „Libertatea” unde acesta este angajat... deși debitorul se numea Adam Gheorghe... dispărut fără adresă.

Mai lipsea să înființeze poprire și pe lopețica, săpăliga și gălețica lui Gheorghită Adam, la grădinița de copii. Dar, unde lucrurile iau un aspect grav și aspectul lor comic devine dramatic, este în concluzia trasă de Secțiunea financiară etc. etc... după ce Adam Ștefan a pus lucrurile la punct...

Iată cum sună această concluzie: Cităm? „Din cele de mai sus, rezultă că vina, în primul rînd, o poartă contribuabilul Adam Ștefan, care nu s-a prezentat pentru clarificarea situației, decît cînd s-a văzut silit”.

E clar, nu? Vinovat, e nevinovatul și bama curată, cei cu vina... Dar mai bine să lăsăm:

Cortina.

TUDOR MUȘATESCU

Cînd a început însămițatul porumbului, inginerii-agronomi Florica Nicolae de la G.A.C. Viile-Noi Constanța și Beagian de la G.A.C. Valea-Neagră, raionul Medgidia, au spus:

— Dragi tovarăși, n-ar fi rău să intercalăm și dovleci pentru furajarea animalelor! Credeți că ne strică?

— Ne strică cel mult hambarele, că o să scoatem o recoltă de 5 000 kg la hectar! au răspuns bucuroși colectivității. Să-i dăm drumul!

Și i-au dat. Și la Viile Noi, și la Valea Neagră. Cu viteză și cu forță.

Porumbul a început apoi să crească văzînd cu ochii, iar dovlecii — mai modești de statură — creșteau văzînd cu... coada ochiului. Cert e că atît porumbul, cît și dovlecii creșteau, spre bucuria colectivităților. Se cunoștea că inginerii ambelor colective știau ce vor! Erau, cum se zice, stăpîni pe agrotehnică. Numai că la începutul culesului porumbului, adică taman cînd să culeagă și dovlecii intercalați, gîndurile celor doi inginerii-agronomi au început să se... intercaleze... că i-om culege azi, că i-om culege mîine... etc. ca să nu zic și așa mai departe...

Și uite-așa, amînîndu-se „de azi pe mîine”, culesul s-a făcut azi un pic, mîine nimic! iar cantități importante de dovleci au rămas pe cîmp.

De aceea, cînd tractoarele au început efectuarea arăturilor, au trecut peste dovleci, intercalîndu-i sub roți.

Uite, așa se întîmplă cînd doi inginerii-agronomi... o fac de oaie! Că altfel nu deveneau dovlecii intercalați... praf de dovleci!

VALERIU FILIMON

RZICI!

pot da lecții lui, care poate să meargă pe trei.

Ba l-au și sancționat.

Și chiar mai mult: l-au avertizat că — „dacă nu se lasă de beție” — au să-l și transfere în alt loc de muncă.

N-au decît! Au să vadă dumnealor, cînd se vor trezi fără el, ce rău are să meargă serviciul!

Dar mai bine ar fi dacă s-ar trezi...dumnealui!

Radioficare cu dispensar

Atenție! Aici centrul de radioficare din comuna Băcești (raionul Negrești, regiunea Iași)!

Transmitem din clădirea dispensarului comunal, unde ocupăm și noi o cămăruță, fiindcă un local al nostru nu avem.

Transmitem știri culturale. O! Vai! Chiu! Doare! Lasă! Nu! O lămurire, dragi ascultători: se face alături, la dispensar, o injecție, unui copil, și țipă micuțul, iar țipetele sale se înregistrează, din cauza vecinătății, pe banda noastră de magnetofon.

Continuăm emisiunea. Transmitem romanța „Mi-e dor, iubito, de tine!” Ah! fi-r-ai a dracului de vacă! Hăis Joiano! Hăis, n-auzi? O lămurire, dragi ascultători. A intrat de pe uliță, o vițică, în curtea dispensarului și o mînă o femeie. Și s-au înregistrat cuvintele femeii pe banda noastră de magnetofon. Continuăm emisiunea.

Transmitem ultimele știri. Ni se comunică de la sfatul popular regional că, pentru remedierea neajunsurilor de care suferă centrul nostru de radioficare, ni se va pune la dispoziție, în comună, un local corespunzător.

E o mare bucurie pentru noi, dragi ascultători, fiindcă vecinătatea asta cu... Ficatul d-tale e bolnav, să vii să te tratăm „vecinătatea asta, dragi ascultători, a dispensarului, cu centrul nostru de radioficare, ne mînîncă radio-ficații.

C. RĂBOJ

(După sesizări primite de la corespondenți voluntari din: București, Agnita, Gherla și Iași).

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25, Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27 44.601

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII

LAȘUL

MÎNĂ LUNGĂ

EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE
 EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE
 EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE
 EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE
 EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE
 EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE
 EXPOZITIE EXPOZITIE EXPOZITIE

CARICATURA ILUSTRATIE PORTRAIT CARICATURA ILUSTRATIE CARICATURA
 LITOGRAFIE MONOTIP DESEN LITOGRAFIE MONOTIP

CIK DAMADIAN

HULIGANUL

BEȚIVUL

„CARACTERE FĂRĂ CARACTER“
 caricaturi din expoziția
 C I K D A M A D I A N